

Valsts prezidenta amatā ievēlēts Edgars Rinkēvičs

Saeima trešdien, 31. maijā, par nākamo Valsts prezidentu ievēlēja partijas *Jaunā Vienotība* (JV) virzīto kandidātu, ilggadējo ārlietu ministru Edgaru Rinkēviču (JV).

Par Rinkēviča ievēlšanu nobalsoja 52 deputāti. Jau kopš pirmās balsošanas kārtas par Rinkēviču balsoja Zaļo un zemnieku savienība (ZZS). JV Saeimā ir 26 balsis, bet ZZS – 16 deputāti. Pēc savas prezidenta amata kandidātes Elīnas Pinto, kuŗa arī otrajā kārtā saņēma vismazāk balsu, par labu Rinkēvičam balsoja arī "Progresīvie", kuŗiem parlamentā ir 10 deputāti.

Rinkēvičam svinīgo solījumu būs jādod un amatā paredzēts stāties 8. jūlijā, kad pilnvaras noslēgsies pašreizējam Valsts prezidentam Egilam Levitam, kuŗš no kandidēšanas uz otro pilnvaru termiņu atteicās, jo pārvēlēšanai trūka balsu.

Valsts prezidenta vēlēšanās kandidēja arī valdošo koalīciju veidojošā Apvienotā saraksta (AS) virzītais AS dibinātājs, uzņēmējs Uldis Pīlēns un opozīcijā esošo "Progresīvo" izvirzītā publiskās pārvaldības eksperte Elīna Pinto.

Kā pirmā otrajā balsošanas kārtā no prezidenta amata izstājās Pinto, par kuŗu nobalsoja tikai 10 "Progresīvo" deputāti. Savukārt trešajā balsošanas kārtā Rinkēvičam zaudēja Pīlēns,

par kuru tāpat kā pirmajos divos balsojumos nobalsoja 25 deputāti - viņa virzītāji Apvienotais saraksts, kuŗam ir 15 balsis, kā arī Aināra Šlesera "Latvija pirmajā vietā" ar deviņām balsīm un deputāte Glorija Grevcova.

Nacionālā apvienība (13 mandāti) un Alekseja Rosļikova "Stabilitātei" (10 mandāti) vēl pirms balsošanas sākuma bija solījuši neatbalstīt nevienu no kandidātiem. Arī trešajā balsojumā piedalījās 87 deputāti, no kuŗiem desmit nobalsoja pret abiem kandidātiem. Pret abiem kandidātiem trešdien balsoja "Stabilitātei", bet NA balsošanā nepiedalījās.

Edgars Rinkēvičs dzimis 1973. gadā Jūrmalā. Absolvējis Latvijas Universitātes (LU) Vēstures un filozofijas fakultāti, saņēmis sertifikātu par politikas zinātņu un starptautisko attiecību studijām Groningenas Universitātē, Nīderlandē. Viņam ir arī divi maģistra grādi, kas iegūti LU politikas zinātnē un ASV Nacionālās Aizsardzības universitātes Bruņoto spēku Nacionālo resursu stratēģijas industriālajā kolledžā.

E. Rinkēvičs 90.gados strādājis par Latvijas Radio žurnālistu ārpolitikas un starptautisko attiecību jautājumos, pēc tam dažādos amatos Aizsardzības ministrijā (AM), kuŗa kopš 1997.

gada vairāk nekā desmit gadus ieņēma augstākā ierēdņa – AM valsts sekretāra – amatu.

No 2002. līdz 2003. gadam E. Rinkēvičs bija Latvijas delegācijas vadītāja vietnieks sarunās par iestāšanos NATO, un no 2005.gada līdz 2007. gada janvārim ieņēma NATO valstu un valdību sanāksmes organizācijas biroja vadītāja posteni.

No 2008. gada oktobra līdz 2011. gada jūlijam Rinkēvičs bija Valsts prezidenta Valda Zatlera kancelejas vadītājs. V. Zatleram netiekot pārvēlētam uz otro prezidentūras termiņu un iesaistoties politikā, tajā iesaistījās arī E. Rinkēvičs, un 2011. gadā viņš kļuva par Valda Dombrovskā vadītās valdības ārlietu ministru, savukārt 2012. gada sākumā iestājās bijušā prezidenta V. Zatlera vadītajā Reformu partijā.

Ārlietu ministra amatu E. Rinkēvičs saglabāja arī Laimdotas Straujumas, Māra Kučinska un nu jau abās Kariņa valdībās.

2014. gada pavasarī Rinkēvičs iestājās partijā *Vienotība*. 2022. gada 14. Saeimas vēlēšanās E. Rinkēvičs ievēlēts parlamentā no partiju apvienības *Jaunā Vienotība* saraksta.

E. Rinkēvičs ir Triju Zvaigžņu ordeņa lielvirsnieks, Viestura ordeņa lielkrusta komandieris, kā arī saņēmis NATO un vairāku Latvijas sabiedroto ārvalstu augstus apbalvojumus.

Foto: Ilmārs Znotiņš, Valsts prezidenta kanceleja

“Dziesmusvētku telpa”
Mežaparkā
2. lpp.

Juŗa Lorenca
un Sallijas
Benfeldes
polītiskie
komentāri
5. lpp.

“Ar balles
korpēm
Sibīrijas
sniegos” Rīgas
Krievu teātri
6. lpp.

PLMC Cēsīs
posās uz ALMA
izstādi
4., 7. un 8. lpp.

Imanta Ziedoņa
pēdas Neretā
9. lpp.

Alberta
Legzdiņa
dziesmu svētki
Rīgā
10. lpp.

Dziesmu svētku estrādē Mežaparkā atklāj “Dziesmusvētku telpu”

JĀNIS ANDERSONS

Vienlaikus ar Latvijas hokeja izlases jūsmīgo sagaidīšanu mājās pie Brīvības pieminekļa pēc bronzas uzvaras 29. maijā Mežaparka Lielajā estrādē jeb Sidraba birzī atklāja latviešu Dziesmu svētku tradīcijai veltītu pastāvīgo ekspozīciju “Dziesmusvētku telpa”.

Ekspozīcijas atklāšanā Rakstniecības un mūzikas muzeja direktore Iveta Ruskule apliecināja, ka ir patīams aizkustinājums piedzīvot vēsturisko mirkli šogad, kad vienlaikus triumfē divi mūsu tautu vienojoši spēki – hokejs un dziesmusvētki. Hokeja fanu dziedātā valsts himna, viņu skandētie – “Latvija! Latvija!” – noteikti ir Dziesmu svētku kopkorim visplašākajā amplitūdā piederīgi. Ideja par šādas ekspozīcijas izveidošanu radusies jau pagājušā gadsimta 90. gados, bet savu piepildījumu tā radusi šobrīd, kad sagaidām Pirmo vispārīgo latviešu dziedāšanas svētku 150. gadadienu. Šāda ekspozīcija ir unikāla ne vien Latvijas un visu Baltijas valstu mērogā, bet ir vienīgā un pirmā pasaulē, kas veltīta Dziesmu svētku tradīcijai.

“Dziesmusvētku telpu” atklāšanas ceremoniju ar spēcīgu “Rīga dimd” pieskandināja jauniešu koris “Balsis” diriģenta Inta Teterovska vadībā, bet sarīkojumu vadīja talantīgais aktieris Jēkabs Reinis.

Valsts prezidents Egils Levits īsā uzrunā uzsvēra, ka Dziesmu svētki ir mūsu nācijas identitāte:

“Kultūra ir Latvijas valsts pamatā. Latvijas valstij nav īpašas eksistences jēgas, ja tā nav latviešu nācijas valsts. Latviešu nācija veido latviešu kultūru. Dziesmu svētki ir cieši sasaistīti ar Latvijas valsti, un tas ir atziņš arī Satversmē. Satversmes ievadā ir noteiktas valsts rūpes par kultūru. Ko dziedāšana ir sabiedriska pasākums. Koris atveido to, kā mēs saprotam sevi kā latviešu nāciju. Katrs savā vietā dzied savu balsi, bet visi kopā veido kori. Mēs visi, dziedot Dziesmu svētkos vai ikdienā, veidojam latviešu nācijas kori. Dziesmu svētku tradīcija ir nesaraucami saistīta ar latviešu nācijas izaugsmi un, protams, ar Latvijas valsti.

Es pateicos visiem tiem, kuri glabā šo Dziesmu svētku tradīciju, jo tradīcija dod mums pamatu rīkoties šodien un domāt par nākotni. Tādēļ latviešu Dziesmu svētki ir daudz kas vairāk nekā tikai kultūras izpausme. Tā ir Latvijas valsts izpausme, mūsu pašizpausme, mūsu nācijas identitāte.

Šajā ekspozīcijā ir atspoguļota šī Dziesmu svētku tradīcija, un katrs var to iepazīt tuvāk. Lai Latvijas nācija turpinātu pastāvēt un plaukt, ir svarīgi šo tradīciju kopt un nodot nākamajām paaudzēm. Liels paldies visiem, kuri strādāja pie šīs pastāvīgās ekspozīcijas izveides! Tas ir nopietns un liels pieņemums mūsu Dziesmu svētku

tradīcijas turpināšanā. Tiekamies Dziesmu svētkos!”

Dziesmu svētku draugus un tautiešus ekspozīcijas atklāšanā sveica arī kultūras ministrs Nauris Puntulis, Latvijas Nacionālā kultūras centra direktore Signe Pujāte, virsdiriģents Sigvards Kļava, arhitekts Austris Mailītis un citi.

PBLA izpilddirektors Raitis Eglītis savā uzrunā atgādināja, ka šogad aprit arī 70 gadi kopš pirmajiem latviešu Dziesmu svētkiem trimdā, Čikāgā, ASV 1953. gadā, un ka šie svētki joprojām vieno arī visas ārzemju latviešu paaudzes latviskam garam, kultūrai un nacionāliem centieniem, stiprinot viņos apziņu un lepnumu par to, ka esam latvieši un tādi mūžam paliksim. Raitis Eglītis arī ar ziediem īpaši pateicās jaunizveidotās “Dziesmusvētku telpas” vadītājai Ivetai Gravai, kas milzu darbu ieguldījusi šīs ekspozīcijas trimdas un ārzemju dziesmu svētku vēstures sadaļas izveidē.

“Mums – PBLA – ir prieks, ka jaunā Dziesmusvētku telpa īpaši dokumentējusi ilggadējo latviešu Dziesmu svētku kustību cauri gadiem trimdā un ārzemēs,” uzsvēra R. Eglītis.

“Dziesmusvētku telpā” klātesošos ar savu jaunāko grāmatu “Pastāsti par Dziesmusvētkiem” iepazīstināja rakstnieks Māris Bērziņš. Šajā grāmatā apkopots divdesmit viens Dziesmu svētku dalībnieku stāsts, kas balstīts patiesos svētku notikumos.

“Dziesmusvētku telpas” atklāšanas ceremoniju noslēdza aktieris Jēkabs Reinis ar emocionālu un aizkustinošu Jāņa Jaunsudrabiņa “Piemini Latviju!” lasījumu.

Ekspozīcija izvietota Sidraba birzī jeb Lielās estrādes divos stāvos. Pirmajā stāvā skatāma pamatekspozīcija “Laika upe”, ko veidojusi māksliniece Anna Heinrichsone. Tajā skatāmi daudzi dārgumi no Dziesmu svētku kustības vēstures, piemēram, prezidentes Vairas Vīķes-Freibergas tautastērpa vainagcepure, pazīstamā trimdas choreografa un Gaŗezera tautas deju skolotāja Zigurda Miezīša koka tupeles, Dziesmu svētku simbola – vēsturiskā Līgo karoga (1873) kopija, ko Latvijas meistares veidojušas zīdā māksliniece Iveta un Ineses Mailīšu darbnīcā. Pirmajā stāvā apskatāma arī iespaidīga multimedialā instalācija “Lielākais koris pasaulē”, ko veidojis multimediju mākslinieks Roberts Rubīns un mūzikas redaktors Juris Vaivods.

Savukārt otrais stāvs atvēlēts izglītībai – tur skatāmi daudzie Latvijā un trimdā izdotie Dziesmusvētku ceļveži, tur izstādītas arī aktiera Viļa Dauzīņa zīmējumi no nupat apgādā “Neputns” klajā laistās viņa grāmatas “Pirmie latviešu dziedāšanas svētki bildēs”.

Iveta Ruskule pavada uz ekspozīciju Nauri Puntuli un Egilu Levitu

Runā Raitis Eglītis

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

Valdība Latvijas hokeja izlasei piešķir 576 717 eiro

Par iegūto trešo vietu Pasaules čempionātā hokeja valdība nolēma piešķirt Latvijas hokeja izlasei un Latvijas Hokeja federācijai (LHF) 576 717 eiro. Saskaņā ar Sporta likumu, Latvijas vīriešu nacionālā izlase hokejā par izcīnīto trešo vietu šī gada Pasaules čempionāta finālturnīrā varēja pretendēt uz naudas balvu līdz 102 447 eiro, bet LHF – uz naudas balvu līdz 106 716 eiro apmērā sporta veida attīstībai. Trešās vietas gūšana Latvijas sporta vēsturē “ir unikāla”, tāpēc sasniegumu nepieciešams novērtēt “visaugstākajā izpildvaras līmenī”.

Latvijas izlases spēlētājiem, viņu treneriem, sportistus apkalpojošiem personālam par Pasaules čempionātā izcīnīto trešo vietu plānots piešķirt 220 000 eiro, savukārt federācijai – 356 717 eiro. Tāpat tiks noteikti federācijai piešķirtās summas izlietošanas mērķi – no tas 250 000 eiro tiks novirzīti bērnu un jauniešu hokeja treniņu procesam, bet 106 717 eiro – hokeja attīstībai, ne mazāk kā 50% paredzot jauno sportistu sagatavošanai. Naudu paredzēts atvēlēt no valsts budžeta līdzekļiem neparedzētiem gadījumiem.

Dziesmu svētkos par drošību gādās arī Nacionālie bruņotie spēki

Nemot vērā Valsts policijas (VP) izteikto lūgumu, Nacionālos bruņotos spēkus iesaistīs Dziesmu un Deju svētku organizēšanā.

Nemot vērā ievērojamo apmeklētāju skaitu, kā arī citus ar sabiedrisko kārtību un drošību saistītos faktorus, VP ir lūgusi Nacionālo bruņoto spēku atbalstu svētku sabiedriskās kārtības un drošības nodrošināšanai. Zemesargus un, nepieciešamības gadījumā, profesionālā dienesta karavīrus plānots iesaistīt VP atbalstam sabiedriskās kārtības un drošības, kā arī drošības perimetru nodrošināšanā.

Jūlijā notiks 10. Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forums

Šā gada 5. jūlijā Rīgā norisināsies gadskārtējais Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forums. Šogad apriņķis 10 gadi, kopš forums pirmo reizi vienviet Rīgā pulcēja diasporas latviešu uzņēmējus ar mērķi dibināt un attīstīt biznesa kontaktus ar Latvijas uzņēmējiem. Kopš tā laika forums ir noticis Rīgā, Valmierā un Melburnā, un divus gadus attālināti, izve-

idojot arī neatkarīgus atzarus ASV ar “Spotlight Latvia” biznesa konferencēm, kuŗas rīko Latvijas Tirdzniecības palāta ASV.

Šī gada foruma dalībnieki diskusiju formātā pievērsīsies Latvijas ekonomikas attīstībai svarīgām nozarēm, tostarp biomedicīnai, medicīnas tehnoloģijām, farmācijai, zaļajām tehnoloģijām, viedajai enerģētikai, transportam un mobilitātei, lai atskatītos uz šajās nozarēs paveikto un veicinātu diskusijas par šo nozīmīgo jomu ietekmi uz Latvijas ekonomiku.

Konferences diskusijas iezīmēs četras tematiskos virzienus – Latvijas ekonomikas attīstība un investīcijas, darbaspēka piesaiste un piedāvājums, inovācijas medicīnā un enerģētikas jomā un valsts tēla nozīme uzņēmējdarbības un tūristu piesaistē. Katru no daļām ievadīs nozares ekspertu prezentācijas, kam sekos diskusijas.

Forums norisināsies klātienē, Latvijas Nacionālajā bibliotēkā. Dalība ir bez maksas.

Latvijā iedzīvotāju vidējais vecums pērn – 42,9 gadi

Latvijā iedzīvotāju vidējais vecums pagājušajā gadā bija 42,9 gadi. Mazākais iedzīvotāju vidējais vecums pagājušajā gadā bija Pierīgā – 40,7 gadi, bet lielākais iedzīvotāju vidējais vecums bija Latgalē – 45,2 gadi.

Statistikas pārvaldē norāda, ka nelielais dzimstības pieaugums 2013.-2016.gadā veicināja bērnu un jauniešu skaita palielināšanos, taču kopš 2017. gada dzimstība samazinās. Līdz ar kopējo iedzīvotāju skaita pieaugumu bērnu skaits vecumā līdz 14 gadiem pērn nedaudz palielinājās – par 485, tomēr viņu īpatsvars trešo gadu pēc kārtas bija 16% no iedzīvotāju kopskaita. Vienlaikus iedzīvotāju skaits vecumā no 15 līdz 63 gadiem pērn pieauga par 2596, bet šis vecuma grupas iedzīvotāju īpatsvars sasniedza 61,7% no kopējā iedzīvotāju skaita. Tajā pašā laikā senioru jeb iedzīvotāju vecumā virs 64 gadiem skaits pieauga par 4170 jeb 1%, īpatsvaram sasniedzot 22,4%. Statistikas pārvaldes dati arī liecina, ka no visiem Latvijas nepilsoņiem 75,5% ir vecumā virs 50 gadiem, no visiem citu valstu pilsoņiem šādā vecumā ir 66,5%, bet tikai 37,8% Latvijas pilsoņu ir vecumā virs 50 gadiem.

Rīgā un Pierīgā pagājušā gada beigās dzīvoja 53,1% valsts iedzīvotāju. Statistikas pārvalde

informē, ka pēdējos gados vērojama tendence, ka galvaspilsētas iedzīvotāji bieži vien pārceļas uz Pierīgu. Rīgā dzīvo nepilni 610 000 iedzīvotāju, kas ir 32,4% no visiem valsts iedzīvotājiem un 46,4% no pilsētu iedzīvotājiem.

KULTŪRAS ZIŅAS

Gadatirgus Latvijas Etnografiskā brīvdabas muzejā

Latvijas Etnografiskajā brīvdabas muzejā sestdien un svētdien, 3 un 4.jūnijā, notika tradicionālais gadatirgus. Gatatirgū savu preci piedāvāja vairāk nekā 500 amatnieku, pārtikas un kosmētikas mājažotāju, grāmatizdevēju un ēdinātāju. Notika arī daudzveidīga kultūras programma. Līdzās plašajai tirdzniecībai uzstājās gan folkloras kopas, gan tautas muzikanti, gan arī bija iespēja noskatīties amatieru izrādes.

Latvijas Etnografiskais brīvdabas muzejs ir viens no senākajiem un plašākajiem brīvdabas muzejiem Eiropā. Tā platība ir 87 hektari un tajā izvietotas 114 senceltnes no visiem Latvijas novadiem.

Mūzejā notiek krājumu komplektēšanas un glabāšanas, izglītojošais, pētnieciskais un restaurācijas darbs. 2024. gadā mūzejs svinēs savu simtgadi. Mūzejam ir arī divas lauku ekspozīcijas to dabiskajā atrašanās vietā – mūzejs “Vēveri” Vecpiebalgas pagastā un zvejnieku sēta “Vitolnieki” jūras krastā Rucavas pagastā.

ALMA darbu izstāde Pasaules latviešu mākslas centrā Cēsīs

Ideja izveidot Amerikas latviešu mākslinieku apvienību (ALMA) radās 1975. gadā. Mērķis bija apvienot un atbalstīt latviešu māksliniekus ASV.

2004. gadā radās ideja dibināt Trimdas mākslas kolekcijas un pētniecības centru Latvijā, lai saglabātu latviešu diasporas māksliniecisko mantojumu. Šis sapnis beidzot piepildījās 2014. gadā, kad nodibinājums Pasaules latviešu mākslas centrs (PLMC) atvēra savu pirmo galeriju Cēsīs. Tas nebūtu bijis iespējams, bez ALMAs atbalstu, kuŗas biedri ziedoja katrs vienu mākslas darbu, lai Latvijā izveidotu mākslas darbu kopu, kas kļūtu par Pasaules latviešu mākslas centra kolekcijas kodolu.

Šo dāsnumu PLMC plāno atzīmēt ar nozīmīgu ALMA biedru darbu izstādi, kas šovasar būs

SPILGTS CITĀTS

Pauls Raudseps, *nedēļraksts IR nr.22*

Sirds Satversme

Mēs gribam lepoties ar savu valsti, un prezidents ir valsts simbols

Juridiskajā Satversmē – konstitucionālajā dokumentā, kuŗš nosaka valsts pārvaldes ēkas struktūru un visu pilsoņu tiesību saturu – nav atrodams pants “Valsts prezidents iedvesmo tautu”. Šāds teikums tur nemaz nedrīkstētu atrasties, jo kā gan to juridiski pamatot un ar loģiskiem argumentiem aizstāvēt?

Taču ir arī otra, “sirds Satversme”, kuŗā ierakstītas sabiedrības gaidas un izpratne par lietu kārtību.

Tā nav juridiski saistoša, un labi vien ir, ka tā, jo mainīgas jūtas ir ļoti slikts pamats, uz kuŗa būvēt stabilu valsts struktūru. Tomēr ar šo neoficiālo konstitūciju nevar nerēķināties, jo tautas Satversmes tiesas spriedumiem var būt reāla politiska ietekme.

Šajā “sirds Satversmē” viens no galvenajiem pantiem ir tieši saistīts ar prezidentu kā tautas iedvesmotāju. Tas ir pilnīgi dabiski. Prezidents ir valsts simbols, un mēs gribam lepoties ar savu valsti. (..)

Tā jau ir kļuvusi par aksiomu, ka vislabāk ar šo smago uzdevumu tikusi galā Vaira Viķe-Freiberga. Ļoti iespējams, ka neviens cits nespēs atkārtot viņas panākumus. Jau no ievēlēšanas brīža viņas raksturs un runas spējas piesaistīja tautas atbalstu, un vēsturiskais brīdis precīzi atbilda viņas talantiem. Viņa runāja ar lielvalstu līderiem kā līdzīgs ar līdzīgu, precīzi un pašpārliecināti atsita tādus uzbrukumus kā nedraudzīga BBC *Hard Talk* intervētāja jautājumus un iekaroja sev vietu uz pasaules skatuves. Bet tieši tāpēc, ka viņas veiksmi tik lielā mērā noteica unikāls personisko īpašību un pieredzes kopums, no viņas grūtāk kaut ko iemācīties. Mēģinājumi viņu atdarināt būtu lemti neveiksmi. (..)

“Sirds Satversme” no prezidenta prasa krietni vairāk nekā tikai godprātīgu, praktisku darbu. Un iemiesot valsti nozīmē ne tikai teikt iedvesmojošas runas, bet arī uzņemties atbildību un rīkoties valstij izšķirīgi svarīgos brīžos.

Ne vienam prezidentam tādu brīžu nav bijis vairāk kā Guntim Ulmanim. Līgumi par Krievijas armijas izvešanu. Pilsonības likuma grozījumi, kas radīja iespēju nepilsoņiem naturalizēties. Moratorija noteikšana nāves sodam. Demokratiskam Rietumu kursam uzticīgas valdības izveidošana pēc austrumnieciski populistiska vairākuma ievēlēšanas 6. Saeimā. Tie visi bija Latvijas virzība uz ES un NATO absolūti nepieciešami lēmumi. Bez tiem 2004. gadā mēs nebūtu šajās organizācijās iestājušies un šobrīd nevis kasītu galvu, kā apsteigt Igauniju, bet gan izmisīgi cīnītos, lai izrautos no Krievijas ķētnām. Taču toreiz pret visiem šiem lēmumiem bija skaļi protesti, nereti tvuredzīga nacionālā patosa uzskurināti. Būtu bijis viegli šim spiedienam pakļauties.

Kad viņu ievēlēja, neviens negaidīja nekādus varoņdarbus no bijušā sadzīves pakalpojuma kombināta direktora Ulmaņa. Viņš kļuva par prezidentu sava uzvārda dēļ. Tas bija simbols, pret kuŗu vairākums politiķu, kas par viņu nobalsoju, izturējās kā pret reklāmas izkārti.

Pats prezidents tā nedomāja. Viņš saprata atbildību, ko uzliek šādi simboli, un centās būt šīs atbildības cienīgs. Prezidentūras laikā visās lielajās lietās tas viņam izdevās, Latvijai par svētību.

Jānovēl visiem, kas šo amatu ieņem, līdzīgu atbildības sajūtu un izpratni, ka prezidents iemieso Latviju, ar kuŗu varam lepoties.

apskatāma Cēsīs no 28. jūnija. Pēc atklāšanas filmas “Valiant” seanss, kam sekos režisora saruna ar Māru Pelēci, kuŗa ir ALMA biedre.

Ja vēlaties pievienoties ALMA biedriem ekskursijā pa Cēsīm pirms izstādes atklāšanas, rakstiet – karlis@plmc.lv.

(Vairāk lasiet 7. un 8. lpp.)

Grupa “Tautumeitas” uzstāsies prestižajā Glastonberijas festivālā Lielbritānijā

Grupa “Tautumeitas” uzstāsies

prestižajā Glastonberijas festivālā Lielbritānijā. Pasaulē viens no lielākajiem mūzikas un mākslas festivāliem Glastonberija izsludinājusi pilnu pasākuma programmu, un starp šī gada māksliniekiem iekļuvusi arī latviešu etnopopa grupa “Tautumeitas”.

Grupa uzstāsies divas reizes – festivāla atklāšanas pasākumā 21. jūnijā un uz “Toad Hall” skatuves sestdien, 24. jūnijā, īsi pēc pusnakts. “Tautumeitas” ir trešā grupa no Latvijas, kas uzstāsies šajā festivālā.

(Turpinājums 4. lpp.)

AIZ HORIZONTA - ALMA CĒSĪS
IZSTĀDES ATKLĀŠANA 28.06.2023 PLKST. 17.00
 Lielā Skolas iela 6, Cēsīs. www.plmc.lv

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

(Turpināts no 3. lpp.)

“Tautumeitas” saņēma uzaicinājumu uzstāties Glastonberijā pēc starta Eiropas mūzikas industrijas konferencē – festivālā “Eurosonic” Nīderlandes pilsētā Groningenā.

Bojans Pinters, kurš izvēlas grupas zonas “Green Futures” skatuvēm, tai skaitā “Toad Hall”, izteicies, ka viņu savaldzinājis “Tautumeitu” spēcīgais vizuālais tēls un priekšnesumā atspoguļotais latviešu pagāniskais kultūras mantojums.

Glastonberijas festivālu katru gadu apmeklē aptuveni 200 000 cilvēku, un lielā pieprasījumā un festivāla mājaslapas noslodzes dēļ, biļetes uz šī gada festivālu izpirka stundas laikā, kas gan ir par 30 minūtēm ilgāk nekā iepriekšējos gados.

Rīgas Latviešu biedrībā atklāta Pirmajiem Dziesmu svētkiem veltīta izstāde

Rīgas Latviešu biedrībā (RLB) 3. jūnijā atklāja izstādi, kas vēsta par četrām dienām RLB namā Pirmajos vispārīgajos latviešu Dziedāšanas svētkos Rīgā 1873. gadā no 26. jūnija līdz 29. jūnijam. RLB ir Dziesmu svētku tradīcijas aizsācēja un pirmā rīkotāja. Biedrība sarīkoja un vadīja četrus vispārējos Dziesmu svētkus, kurī kļuva par tradīciju, veicinot tautas pašapziņu un mūzikālās kultūras izaugsmi. Ar RLB gādību tapis par simbolu kļuva šis Dziesmu svētku Līgo karogs. Pirmo vispārējo Dziesmu svētku laikā RLB pirmo reizi tika nodziedāta Baumaņu Kārļa “Dievs, svētī Latviju!”, kas vēlāk kļuva par Latvijas himnu.

Izstādes apmeklētājam radīta iespēja secīgi, pa datumiem, izsekot notikumiem biedrības namā Dziesmu svētku laikā no 1873. gada 26. jūnija agra rīta līdz 29. jūnija vēlam vakaram, noklausīties daļu skaņdarbu no Dziesmu svētku repertuāra, kā arī iepazīt Pirmās vispārējās latviešu skolotāju un Otrās vispārējās latviešu zemkopju sapulcēs izvirzītās sarunu tēmas.

RLB Mūzeja kolekciju izformēja biedrības likvidācijas procesā 1940. gadā. Muzejiskās un mantiskās vērtības nonāca dažādu valsts iestāžu krātuvēs. Lai izveidotu iecerēto izstādi, tās saturiskās un mākslinieciskās koncepcijas autori centās iepazīt un apgūt informāciju, kas glabājas Latvijas atmiņu institūcijās.

Izstāde atvērta RLB Baltajā zālē no 4. jūnija līdz 30. augustam.

tam. Atklāšanā piedalījās pianists Zilberts, RLB vīru koris “Latvis”, Cēsu Kultūras centra jauktais koris “Wenden” un aktieris Ivars Puga.

“Latvijas pasts” piektdien izdos divas Dziesmu svētkiem veltītas pastmarkas

“Latvijas pasts”, atzīmējot Vispārējo latviešu Dziesmu svētku 150. gadskārtu, 9. jūnijā laiž klajā divu pastmarku bloku un divas atsevišķas pastmarkas. Ikvienas jaunās pastmarkas nominālvērtība ir 1,65 eiro, un katra no tām paredzēta sūtījumu apmaksai svara kategorijā līdz 20 gramam Latvijas teritorijā.

Pastmarku bloku “Latvijas pasts” izdos 4000 eksemplāru tirāžā, bet pastmarku tirāžas būs 20 000 eksemplāru. Līdz ar pastmarkām tiks izdota arī speciāla aplokšne 1000 eksemplāros.

Filatēlijas izdevumu dizaina autore ir māksliniece Arta Ozola-Jaunarāja.

VII Vēsturisko ērģeļu svētki “Latvija - ērģeļu zeme”

Rīgas Vecajā Svētās Ģertrūdes Evaņģēliski luteriskajā baznīcā 3. jūnijā atklāja VII Vēsturisko ērģeļu svētku “Latvija – ērģeļu zeme” koncertu sēriju ar programmu “Rīga Organum Duo-10”.

VII Vēsturisko ērģeļu svētkos “Latvija – ērģeļu zeme” interesentiem ir iespēja apceļot Latvijas novadus, klausoties un salīdzinot vēsturisko instrumentu skanējumu, kā arī apzinot valsts kultūrvēsturisko lepnumu. Projektā “Latvija – ērģeļu zeme” ietvertas ērģeles ir izvēlētas apzināti, izvērtējot to unikalitāti un nozīmīgumu Latvijas kultūrvēsturiskajā aspektā.

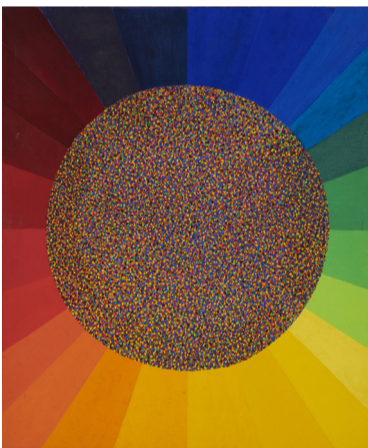
Rīga jau izsenis ir bijusi pazīstama Eiropā un pasaulē ar izcilajām ērģelēm. Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes baznīcā ir “Sauer” firmas instruments, kas būvēts 1906. gadā, un ir lielākais slavenā vācu ērģelbūvētāja Vilhelma Zauera darbs Latvijā. VII Vēsturisko ērģeļu svētku “Latvija – ērģeļu zeme” atklāšanas koncertā 3. jūnijā Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes baznīcā varēs baudīt Zauera Latvijā būvētās ērģeles, kas var lepoties ar pirms dažiem gadiem pēc restaurācijas atgūto autentisko skanējumu.

Rotko centrā atklāta vasaras sezonas izstādes

Daugavpils Marka Rotko mākslas centrā atklāta vasaras sezona ar Latvijas mākslinieku grupas izstādi un mākslas projektiem no Lielbritānijas, Polijas un Ukrainas.

Vasaras sezonā mākslas centrā būs apskatāma poļu modernisma klasiķa Stefana Gerovska (1925–2022) abstraktās glezniecības izstāde “Stefans Gerovskis: no šejienes līdz mūžībai”, britu mākslinieces Džeinas Bastinas Daugavpili tapušu darbu kopa “Vārdu krāsa”, krievu avangardista Solomona Geršova (1906–1989) zīmējumu izstāde “Māksla gulagā”, pauzē pašvaldībā.

Septiņu Ukrainas mākslinieku veidotā starpnozaru izstādē “Kā es nonācu bumbu patvertnē” skatāmas mākslinieku refleksijas par viņu privāto kara laika pieredzi. Izstādē piedalās Kinder Album, Mihailo Barabašs, Jaroslavs Kostenko, Serhijs Petluks, Olena Subača, māksla grupa “Sviter” un Maksims Finogejevs. Izstādi atbalsta Ziemeļvalstu Ministru padomes birojs Latvijā un Reikjavīkas Ziemeļvalstu māja.

Latviešu mākslinieku grupa “Maigās svārstības” teju pilnā sastāvā pulcējas Rotko centrā, lai izstādē “Svārstības” vēlreiz reflektētu par laika garu, aktuāliem sociālpolitiskiem satricinājumiem un to nospiedumiem mākslinieciskajā jaunradē. Izstādē piedalās Ieva Iltnere, Sandra

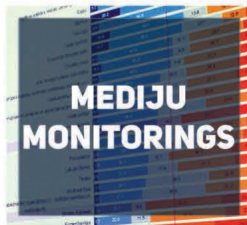
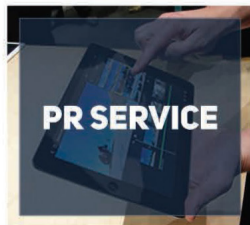
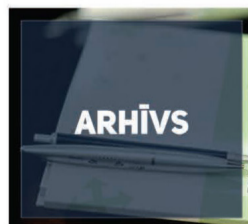

Krastiņa, Jānis Mitrēvics, Ģirts Muižnieks un Edgars Vērpe. Vasaras izstāžu sezona apmeklētājiem būs pieejama līdz 27. augustam.

Vasaras sezonā Rotko centrā joprojām skatāma britu mākslinieka Džona Hoilenda izstāde “Uztveres durvis: Džona Hoilenda glezniecība”. Jūnija beigās vasaras sezonu papildinās starptautiskā keramikas simpozija “Ceramic Laboratory” laikmetīgās keramikas izstāde. Savukārt pastāvīgajā ekspozīcijā kopš 27. aprīļa pieejami Marka Rotko oriģināldarbi.

Divu eiro piemiņas monēta “Saulespuķe Ukrainai”

Latvijas Banka 30. maijā izlaida divu eiro piemiņas monētu “Saulespuķe Ukrainai”.

LETA
nacionālā informācijas aģentūra

Marijas iela 2, Rīga, LV – 1502

marketing@leta.lv

+371 – 672 225 09

www.leta.lv

JURIS
LORENCIS

Vēl nebijis panākums Latvijas sporta vēsturē – mūsu hokeja izlase izcīnīja 2023. gada pasaules hokeja čempionātā bronzas medaļas, izšķirošajā spēlē Tampērē pieveicot ASV izlasi ar rezultātu 4:3. Par šo panākumu visupirms jāsauc paldies izlases pušiem, viņu meistarībai un cīņas sparam. Trenerim Harijam Vitolinam un viņa palīgiem. Sportistu ģimenēm un īpaši vecākiem, kuri atbalstījuši jaunus censonus, gan vadādot uz treniņiem, gan gādājot par dārgo hokeja inventāru. Un, visbeidzot, hokeja līdzjutējiem, kuri šajās dienās bija redzami Rīgas un Tampēres ielās. Patiesībā panākums nav radies tukšā vietā. Latvijas hokeja vēsture aizsākās pirms vairāk kā simt gadiem. Mums ir trīs hokejisti, kuri atzīti par pasaules čempionātu labākajiem spēlētājiem. 1977. gadā par tādu kļuva uzbrucējs Helmutis Balderis, 1990. gadā – vārtsargs Artūrs Irbe (abi vēl PSRS izlases sastāvā) un, visbeidzot, 2023. gadā – vārtsargs Artūrs Šilovs. Tomēr tikai tagad varam teikt, ka hokejs kļuvis par "latviešu sportu". Jo vēl ilgus gadus pēc neatkarības atgūšanas Latvijas hokeja izlase savā starpā uz ledu sarunājās krieviski. Izlases treneris Oļegs Znaroks kļuva slavens ar savu īpašo "māku" lietot

spēcīgus krievu lamu vārdus. Tagad viss ir mainījies. Komandā spēlē latviešu pušis. Izlases galvenais treneris Harijs Vitolinš nāk no hokejistu dinastijas, viņa vectēvs Latvijas izlases sastāvā piedalījies 1939. gada pasaules čempionātā.

Protams, vietā ir jautājums – vai ir ētiski šķirot sportistus pēc tautībām? Viņi visi ir Latvijas pilsoņi un, cerams, arī mūsu valsts patrioti. Pirmie atlēti, kuri pēc neatkarības atjaunošanas Latvijai izcīnīja Olimpisko spēļu medaļas, bija krievi. Sudraba medaļas 1992. gada vasaras spēlēs Barselonā ieguva Afanasijs Kuzmins šausanā un Ivans Klementjevs kanoe airēšana. Savukārt pirmo olimpisko zeltu Latvijai atnesa vingrotājs Igors Vichrovs, kurš uzvarēja brīvajās kustībās 2000. gada vasaras olimpiskajās spēlēs Sidnejā. A. Kuzmins un I. Klementjevs nāk no Latgales, abi dzimuši un uzauguši krievu vecdicībnieku ciemos. Savukārt 1978. gadā Rīgā dzimušais I. Vichrovs beidzis Rīgas 3. vidusskolu, kas visos laikos bijusi skola ar latviešu mācību valodu. Vienlaikus nevar noliegt, ka tādi jēdzieni kā "latviešu" un "krievu" sports Latvijā pastāvējuši visos laikos. Piemēram, basketbols un vieglatlētika tradicionāli bijuši "latviešu" sporta veidi, ka-

mēr hokejā ilgu laiku dominēja krievu uzvārdi. 1970. gados, kad es kā pusaudzis jutu līdzīgu Rīgas "Dinamo" komandai, tajā spēlēja tikai trīs latvieši – Andris Hendelis, Haralds Vasiljevs un Helmutis Balderis. Skaidrojums šai parādībai ir vienkāršs – ja basketbolā var trenēties teju jebkur, pat pie pagalmā ierīkota groza, tad hokejam nepieciešams mākslīgā ledus laukums. Pirmo mākslīgā ledus slidotavu Latvijā atklāja tikai 1960. gadā, tā atradās "Daugavas" stadionā. 1970. gadā tika pabeigta Sporta pils Krišjāņa Barona ielā, kas kļuva par "Dinamo" kluba mājvietu. Pastāvot ledus laukumu deficītam, vietējiem pušiem iespējas trenēties bija minimālas, bet ārpus Rīgas tādu nebija vispār. Šādos apstākļos spēlētāji tika "importēti" no Krievijas, kur ledus laukumu bija vairāk. Situācija sāka mainīties tikai pēc Latvijas neatkarības atgūšanas. Patlaban Latvijā uzbūvētas 23 jaunas hokeja halles, pārsvarā Rīgā, Kurzemē un Pierīgā, pa vienai hallei ir arī Valmierā, Jēkabpilī, Rēzeknē un Daugavpilī. Rezultātus redzam šodien – Latvijai bronza, kas emocionāli mums ir "zelta vērtē".

Sociālajos tīklos izplatās fotografija, kas jau kļuvusi par simbolu šim laikam. Brīvības pieminek-

Bronza, kas "zelta vērtē"

ļa zvaigznes, virs tām – lidmašīna, kuŗā mūsu hokejisti atgriezās Rīgā. Kaut kas vēl nebijis Latvijas vēsturē – lidmašīna veic "goda apli" ap Brīvības pieminekli. Uz mūsu varoņu sagaidīšanu ieradās desmitiem tūkstoši cilvēku. Kā jau tas dzīvē mēdz gadīties, neiztika arī bez dažiem pārpratumiem. Saeimas izsludinātā brīvdiena daudzus pārsteidza nesagatavotus. Turklāt ne jau visi devās uz Brīvības pieminekli. Cilvēki iekārtojās mājās uz dīvāniem un vēroja tiešo televīzijas translāciju – kas diemžēl pārtruca. Izrādās, lielā ļaužu pieplūduma dēļ, kā Latvijā saka, "uzkārās" mobilais internets. Taču šādu notikumu perversu vajadzēja paredzēt un nodrošināt pārraidi citiem līdzekļiem, kādi ir Latvijas televīzijas rīcībā. Tāpat dīvaina šķita dažu politiķu "zīmēšanās", uzkrītošā cenšanās būt blakus hokejistiem, kas beigās jau pārkāpa labas gaumes robežas un sāka izskatīties smieklīga. Bet tie jau tikai tādi sīkumi, kas ātri aizmirsisies.

Divas lietas, kas, manuprāt, paliks kā "sausais atlikums" pēc Latvijas hokejistu panākumiem. Pirmais – jaunieši vairāk sāks sportot. Sprotams, tikai daži kļūs par profesionāliem sportistiem. Bet daudzi tiks atturēti no cigaretēm,

alkohola un mūsdienu posta – narkotikām. Otrais – šajās dienās visa Latvija piedzīvoja milzīgu patriotisku pacēlumu, augusi mūsu pašapziņa. Lūk, kā notiekošo raksturoja Jaunā Rīgas teātra režisors Alvis Hermanis. Pirmdien, 29. maijā, viņš savā facebook profilā raksta: "Vakar, atgriezoties mājās ar mašīnu no Tampēres un braucot cauri Helsinkiem, lādzīgie somi, ieraugot Latvijas auto numurus, nepārtraukti rādīja paceltus iekškus un skandināvu: *Latvia, Latvia!* Domāju, ka Tampērē bija vismaz kādi 7000 latviešu. Un jandāliņš bija pamatīgs. Vietējie kaut ko tādu diez vai agrāk bija redzējuši. Un es, godīgi sakot, arī. Viņi teica, ka iespāids palicis, – ka tā ir viena tauta, kas kaislīgi mīl dzīvi un māk priecāties par to (spriežot pēc līdzjutējiem). Ka tā ir vīrišķīga, drosmīga un bezbailīga tauta (spriežot pēc hokejistiem). Un, ka tā ir tauta, kas māk apvienoties un būt kā viens vesels. Tas par mums. Un runa, protams, nav par hokeju." Precīzāk vairs nevar pateikt!

Pēc trīs nedēļām sāksies XXVII Vispārējie latviešu Dziesmu un XVII Deju svētki. Tradīcija, kas turpinās jau 150 gadus. Vēl viens apliecinājums mūsu spēkam, gribai un prasmei dzīvot.

SALLIJA
BENFELDE

Pēc prezidenta ievēlēšanas nerimst spekulācijas, ka varētu vai nu paplašināties koalīcijas sastāvs, vai pat mainīties valdība. Jau pirms vēlēšanām tika pieļauts, ka, ja Rinkēvičs tiktu ievēlēts ar *Jaunās Vienotības*, Zaļo un zemnieku savienības un "Progresīvo" balsīm, tad šīs partijas arī varētu veidot turpmākās koalīcijas iespējamo kodolu, tomēr gan Apvienotais saraksts, gan Nacionālā apvienība paziņojušas, ka tādā koalīcijā nestrādātu, tāpēc ir jautājums, vai JV, ZZS un "Progresīvie" paši gribētu strādāt koalīcijā, ko veidotu tik neliels vairākums jeb tikai 52 deputāti. Turklāt jautājums joprojām ir par Aivaru Lembergu, no kuŗa ZZS nav norobežojusies. Kā zināms, Lembergs ir notiesāts pirmajā instancē, ir sankciju sarakstā.

Tajā pašā laikā aizejošais Valsts prezidents Egils Levits ir pārliecināts, ka turpmākajos četros gados Latvija būs drošās rokās. Savukārt Latvijas Darba devēju konfederācijas (LDDK) ģenerāldirektors Kaspars Gorkšs ir pārliecināts, ka jaunievēlētais prezidents Edgars Rinkēvičs ir politiķis ar lielu pieredzi un viens no retajiem politiķiem, kuŗš var ietekmēt procesus. Ar vārdu sakot, no vienas puses, gandrīz visi, izņemot partijas "Latvija pirmajā vietā" līderi Aināru Šleseru un partijas "Stabilitātei!" līderi Alekseju Rosļikovu, augstu vērtē gan jaunievēlēto Valsts prezidenta pieredzi, nostāju jautājumos par Latvijas neatkarību un rietumnieciskumu, gan arī atzīst, ka personīgie

sakari pasaules politikas elitē nozīmē ļoti daudz. No otras puses, Apvienotais saraksts un Nacionālā apvienība ir ļoti neapmierināti – gan tādēļ, ka viņu cerības uz "savējo prezidentu" ievēšanu nav piepildījušas, gan tādēļ, ka koalīcijā šīm partijām var nākties rēķināties arī ar *Jauno Vienotību*, jo pretējā gadījumā šo partiju vietā var nākt ZZS un "Progresīvie". Protams, ja koalīcijai būtu bijis viens prezidenta kandidāts, tad nebūtu ne neskaidrības par koalīcijas nākotni, ne aizvainojuma par to, ka nav "savējo prezidenta". Kā zināms, NA un JV bija gatavas un vēlējas atbalstīt Egila Levita kandidatūru vēl vienam amata termiņam, bet AS kategoriski pastāvēja uz savu kandidātu Uldi Pilēnu. Kļuva skaidrs, ka Levitu vēlreiz neievēlēs, ja nebalsos koalīcija, jo pret viņa kandidatūru bija ne tikai Šlesers un Rosļikovs, bet arī ZZS. Un tad JV nosauca savu kandidātu, bet NA nolēma nebalsot ne par vienu no trijām kandidatūrām. Acīmredzot NA cerēja, ka šajās vēlēšanās neiebalos neviens, un tad partiju apvienība varēs nākt klajā ar savu, partijai pietuvinātu kandidātu. Par šo kandidātu NA droši vien cerēja pierunāt balsot arī abas pārējās koalīcijas partijas, lai prezidenta vēlēšanas neievilkto mēnešiem ilgi. Tagad AS un NA ir "uzmetušas lūpu" un negrib nekam piekrist.

Tikmēr jaunievēlētais Valsts prezidents Edgars Rinkēvičs saņem apsveikumus no pasaules valstu un organizāciju līderiem.

Jau ir zināms, ka pirmajā vizītē Edgars Rinkēvičs Valsts prezidenta amatā dosies uz Igauniju, kā to darījuši arī iepriekšējie prezidenti, pēc tam paredzēta vizīte Lietuvā un Polijā. Arī Ukrainas apmeklējums būs darba plānā, protams, saskaņojot vizītes laiku ar Kijivu.

Esot prezidenta amatā, Rinkēvičs esot gatavs kritizēt līdzšinējos partijas biedrus, par to jau viņš esot viņus brīdinājis, jo "amats uzliet pienākumus" un esot gatavs runāt arī publiski par lietām, kas viņam šķitīs netaisnīgas. Vaicāts par koalīcijas paplašināšanu, Rinkēvičs bilda, ka jau pēc vēlēšanām valdības veidošanas process bijis sarežģīts. Pašreizējai koalīcijai esot jāizrunā, "kur mēs šodien esam" – vai prezidenta ievēlēšanas ir simptoms pretrunām koalīcijā un kāpēc koalīcijai nebija vienots prezidenta kandidāts. Savukārt ministru prezidents ir tiesīgs runāt par koalīcijas paplašināšanu. Jāpiebilst arī, ka jaunievēlētais Valsts prezidents, ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs tuvākajās dienās noliks *Jaunās Vienotības* biedra karti. Jau ir zināms, ka Edgars Rinkēvičs nolēmis Valsts prezidenta kancelejas vadītājas pienākumus uzticēt līdzšinējai Ārlietu ministrijas parlamentārajai sekretārei Gundai Reirei (JV). Plānots, ka jaunā Valsts prezidenta padomnieks komunikācijas jautājumos būs Mārtiņš Drēģeris, kuŗš arī patlaban ir Rinkēviča padomnieks.

Pēc ievēlēšanas Valsts prezidenta amatā Rinkēvičs pateicās

Saeimas deputātiem par dāvāto uzticību, – gan tiem, kas viņu atbalstīja, gan tiem, kas viņu neatbalstīja, un sacīja, ka Valsts prezidenta vēlēšanu debates, diskusijas ar sāncensiem parādīja, ka Latvijas demokrātija ir ļoti augstā līmenī.

"Gribu no savas puses solīt to, ka es darišu visu, lai mūsu valsts plauktu, lai tā būtu droša, lai mūsu sabiedrība būtu saliedēta," uzsvēra Rinkēvičs. Tāpat topošais Valsts prezidents apņēmis cieši sadarboties ar Saeimu un valdību.

Protams, minējumi par iespējamu jaunu valdību un koalīcijas izjukšanu nerimst. Atlikušajā pilnvaru termiņā līdz 8. jūlijam aizejošais Valsts prezidents Egils Levits ir gatavs nominēt vadītāju jaunai valdībai, ja esošā, kuŗā darbojas *Jaunā vienotība* (JV), Apvienotais saraksts (AS) un Nacionālā apvienība (NA), kritīs, – to viņš atzina pēc tikšanās ar 31. maijā ievēlēto nākamo prezidentu Edgaru Rinkēviču.

Kā teica Levits, amatpersonas "vispārējos vilcienos" pārrunājušas politisko situāciju valstī. "Situācija ir nepārskatāma. Partiju un Saeimas frakciju uzdevums ir skatīties, kā valdība varētu turpmāk darboties," teica prezidents. Viņaprāt, pašlaik ir iespējams gan pilnīgi jauns valdības modelis, gan iespējams turpināt pašreizējās valdības darbu, taču tas esot jāizlemj partijām un frakcijām. "Ja situācija to prasīs, es izdarišu savu izvēli pirms 8. jūlija. Pēc tam tas būs jaunā Valsts prezidenta uzdevums to darīt," teica Levits.

Kas notiks ar koalīciju?

Arī Rinkēvičs norādīja, ka partijām pašlaik šis jautājums jāizrunā "krustām šķērsām". Viņaprāt, labākais, kā situāciju risināt, būtu partijām savā starpā runāt nepastarpināti, nevis to darīt caur masu medijiem.

Izmaiņas valdošajā koalīcijā, kuŗā pašlaik strādā *Jaunā vienotība*, Nacionālā apvienība un Apvienotais saraksts, nav gaidāmas strauji un, visticamāk, nenotiks šīs nedēļas laikā, apgalvo NA līderis Raivis Dzintars. Dzintaram subjektīvi partiju piektdienas, 2. jūnija, sarunu laikā neesot radies iespāids, ka premjēra Krišjāņa Kariņa vēlme pārliecināt partnerus par koalīcijas paplašināšanu ar Zaļo un zemnieku savienību un "Progresīvajiem" būtu "ļoti patiesa". Viņaprāt, tagad esot iespējami trīs scenāriji, kā situācija atrisināsies, – JV varētu nepildīt solījumus ZZS un "Progresīvajiem", kas esot doti prezidenta vēlēšanu laikā, Kariņš demisionētu un tiktu veidota jauna valdība vai arī valdības maiņa tiktu atlikta uz kādu tālāku nākotni, līdz tam valdības vadītājam "torpedējot" paša vadītā Ministru kabineta darbu. NA politiķis domā, ka ticamākie esot pirmais un trešais scenārijs.

Šī publikācija sagatavota ar Mediju atbalsta fonda finānciālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par publikācijas saturu atbild biedrība "Laiks-BL"

MAF
Mediju atbalsta fonds

LIGITA KOVTUNA

“Ar balles korpēm Sibīrijas sniegos”

Sandras Kalnietes, Eiroparlamenta deputātes, Atmodas laika pazīstamās politiķes, Likteņdārza/ Kokneses fonda valdes priekšsēdes romāns ar šādu nosaukumu labi pazīstams ne vien latviešu lasītājam – tas tulkots 14 valodās: franču, čehu, italiešu, vācu, zviedru, flāmu, angļu, somu, albāņu, arābu, japāņu, krievu, poļu un tamilu. Tas ir dziļi personīgs stāsts par Sandras ģimeni, kas bija starp tiem 15 443 Latvijas iedzīvotājiem, tostarp 3750 nepilngadīgajiem bērniem, ko okupācijas vara izveda uz Sibīriju 1941. gada 14. jūnijā. Sandrai brālis bija uzdāvinājis smalkas balles korpītes, ar ko ballēties tai vasarā...

19. maija vakarā skatuves pirmizrādi piedzīvoja režisore Lauras Grozas jauniestudējums Rīgas M. Čehova krievu teātrī ar tādu pašu nosaukumu – “Ar balles korpēm Sibīrijas sniegos”. Pirmizrādi apmeklēja arī pati

grāmatas autore **Sandra Kalniete**: “Manas grāmatas “Ar balles korpēm Sibīrijas sniegos” pirmizrāde Michaila Čehova Rīgas Krievu teātrī bija liels pārdzīvojums. Biju lasījusi Artūra Diča dramaturģiju un ar zināmu piesardzību gaidīju uzvedumu, jo nespēju iztēloties, kā luga dzīvos uz skatuves un vai tā atbalsosies manī. Ja pirmajās ainās vēl bija pagrūti iejusties, tad ar katru nākamo epizodi izrāde arvien vairāk iesūca sevi. Kļuva arvien grūtāk, līdz man visiem spēkiem bija jākoncentrējas, lai apvaldītu šņukstus un netraucētu citiem skatītājiem.

Tur, uz skatuves bija mana mamma Ligita, vecmāmiņa Emīlija, tēvs Aivars, kuŗi bija iesviesti Sibīrijas ciešanu bedrē. Es viņus redzēju! Inga Misāne-Grasberga bija mana skaistā, spridzīgā, valdzinošā, iecirtīgā mammiņa. Es redzēju manu nekad neredzēto, pašai dziedīgo mātes māti – Ve-

roniku Plotņikovu. Pateicoties Emīlijai, esmu es, jo viņa izglāba Ligitu no nāves un man bija klēpis, kuŗā rasties. Vecmāmiņai bija bada pieredze. Boļševiku apvērsumu vecvecāki piedzīvoja Pēterburgas apgabalā, un, sākoties badam, Emīlija iemācījās sautēt gan sprāgušus dzīvniekus, gan koka mizas un citas lietas, lai tās būtu ēdamas. Šī pieredze abām palīdzēja izvilkties cauri pirmo izsūtījuma gadu mērdēšanai.

Izrāde ir izcila! Rakstot “Balles korpēs”, sapratu, ka šausmas nevar būt nepārtrauktas – necilvēcība, pazemojumi, nežēlība, ka ir jādod atelpa, citādi lasītājs atslēgsies, jo mēs esam ģenētiski iekodēti sevi saudzēt. Režisore Laura Groza ir atradusi pareizo ritmu iestudējumā – traģēdija mijas ar farsa elementiem, dramatisks un komisks savijas. Paldies par to un daudzām citām smalkām detaļām, režisores un aktieŗu kopīgiem atradumiem! Ļoti patika MAREUNROLS scēnogrāfija un kostīmi: paklāji, vateņu masa, gaismas radīja drūmu, nomācošu telpu, kuŗu skaņas, trokšņi, mūzika piepildīja ar bagātīgu apjomu. Paldies aktieŗiem Rodionam Kuzminam, Olgai Ņikuļinai, Ivanam Streļčovam, kuri kā burvju mākslinieki acumirkli pārtapa no ļaundariem par labsirdīgiem vai vientiešiem.

Es priecājos, ka izrādē bija kopā ar savu mazdēlu Armandu un pārējiem ģimenes un dzimtas locekļiem. Mums tas bija īpašs vakars. Ticu, mūsu vecvecāki Emīlija, Jānis Dreifeldi, Milda, Aleksandrs Kalnieši un mani vecāki Ligita un Aivars bija kopā ar mums.” Armands (29): “Jūtos sirreāli – tēlus, ko tagad skatu uz skatuves, pazīstu reālajā dzīvē. Ir sajūta, ka atkal satiekos ar vecvecmāmiņu Ligitu, ar kuŗu ļoti lepojos. Viņa bija man autoritāte.”

Līdzpārdzīvojuma asaras ritēja ne tikai zālē, bet arī visai radošajai komandai, kas izrādes beigās pulcējās aizkulisēs, gaidot brīdi, lai dotos uz skatuves pateikties saviem skatītājiem. Publika cēlās kājās, un aplausi nerima ilgi, bet brīdī, kad Sandra Kalniete kāpa uz skatuves, lai

Sandra Kalniete ar Rīgas Krievu teātra direktori Danu Bjorku// Foto: Mercedes Margoit

Režisore Laura Groza // Foto: Mercedes Margoit

Ar mazdēlu Armandu // Foto: Mercedes Margoit

Foto: Inese Kalniņa

sirsnīgi apskautu katru aktieri, kuŗš izspēlējis viņas ģimenes stāstu, asaras, šķiet, nevaldīja vairs neviens...

Michaila Čehova Rīgas Krievu teātra direktore Dana Bjorka savā uzrunā norādīja: “Tā nav tikai izrāde. Tā ir vairāk nekā izrāde,” ar to akcentējot teātra uzsākto iniciatīvu par dialoga atvēršanu starp dažādu uzskatu cilvēkiem Latvijā – ar mērķi veidot saliedētu un uz vienotām vērtībām balstītu sabiedrību, atklāti runāt par līdz šim sabiedrībā neērtiem jautājumiem, tai skaitā deportācijām uz Sibīriju.

“Ar balles korpēm Sibīrijas sniegos” ir mazās formas izrāde lielajā zālē, skatītāju vietas atrodas uz skatuves. Galveno, Sandras mātes Ligitas lomu atveido pieaicinātā aktrise Inga Misāne-Grasberga, savulaik Nacionālā teātra aktrise. Tā kā uz skatuves dzirdama gan latviešu, gan krievu valoda, skatītājiem ir nodrošināti titri ar tulkojumu abās valodās.

No skatītāju iespaidiem.

Režisore **Dzintra Geka**, fonda “Sibīrijas bērni” vadītāja: “Pirmā grāmata par izsūtījumu bija Rūtas Upītes “Vēl tā gribējās dzīvot”, tad Ojāra Medņa “Trīs burtņicas”, Melānijas Vanagas,

Jura Jankovska, Ilmāra Knaģa, Dzintara Vītola un daudzu Sibīrijas bērnu skaudrie stāsti izdoti pēc Latvijas neatkarības atgūšanas. Cik daudzi no tiem ir izrādīti teātros? Tāpēc izrādi vērtēju kā notikumu. Sākumā ir grūti pieņemt, ka māte Emīlija ir Valērija Plotņikova, skan krievu valoda.

Inga Misāne-Grasberga Ligitas tēla ir lieliska, jo viņas būtība sasauca ar Ligitas raksturu, veidolu. Režija un scenogrāfija palīdzēja izjust un līdzpārdzīvot. Artura Diča veidotā dramaturģija – lieliska.

Tagad, Krievijas iebrukuma Ukrainā sakarā, īstais brīdis atgādināt par genocīdu pret mūsu tautu un saprast, ka Krievija ir pakļāvusi, iekarojusi, pavērdzinājusi pārējās tautas un turpina to darīt. Jo vairāk sapratīsim, jo vairāk darīsim, lai to apturētu.”

Grāmatizdevēja **Vija Kilbloka**: “Šī ir izrāde, kuŗā jāraud... Pat nepamanīju, cik tā ilga, jo emocionāli šis laiks šķita ļoti īss. Fantastisks teātra darbs, ar minimāliem līdzekļiem panāks tik intensīvu rezultātu. Izrāde, kas liek domāt, cik trausls ir mūsu miers un cik ļoti apdraudēti esam joprojām. Tagad Ukrainas kontekstā to ir īpaši grūti skatīties.”

ALMA laika ritējumā. Izstāde “Aiz horizonta – ALMAs biedri Cēsīs”

LINDA TREIJA

Amerikas latviešu mākslinieku apvienības, kas saīsinājumā, sauktas milīgā vārdā – ALMA – vēsture un pastāvēšanas gadi ir interesantu notikumu un aizraujošu nostāstu bagāti.

Pa šo laiku daudz kas mainījies organizācijas darbībā, bet reizē arī palikušas daudzas noturīgas tradīcijas. ALMAs pamatmērķi visus šos vairāk nekā 40 gadus būtiski nav mainījušies. Vēl aizvien tai ir svarīgi apvienot latviešu māksliniekus un ar mākslu saistītos latviešus, kuŗi dzīvo Amerikā, tai ir nozīmīga sadarbība starp ne tikai ārzemēs pastāvošajām latviešu sabiedriskajām organizācijām, bet arī kontaktu meklēšana ar mākslas organizācijām un māksliniekiem Latvijā, kā arī iesaiņstīšanās latviešu mākslas un kultūras, kas radīta ārpus Latvijas, saglabāšanā un kopšanā.

Mākslas vēsturniece Eleonora Šturma par ALMAs izveidošanas nepieciešamību raksta: “Amerikas latviešu mākslinieku apvienības nodibināšana 1970.-80. gadu mijā ir dabisks turpinājums tam latviešu ieceļotāju organizēšanas procesam, kas aizsākās jau 1950. gadu sākumā pēc tam, kad ar ASV valdības nolikumu (*“Displaced Persons Act”*, 1948) Amerikā no Eiropas ieceļoja 100 000 latviešu – Otrā pasaules kara bēgļi, (...). Šo ieceļotāju vidū bija liels skaits latviešu intelektuāļu un mākslinieku, kuŗu dziļi iesakņotā latviešu nacionālās kultūras apziņa un pašlepnums kļuva par dziņuli “garīgas latviskas pasaules” veidošanai svešumā.”¹

Iesākumā kopš 1950. gadiem trimdas mākslas dzīve koncentrējās ap Amerikas latviešu apvienības Kultūras biroja tēlotāja mākslas nozari, nelielākām latviešu mākslinieku grupām kā “Latvis” Kanadā, Ņujorkas mākslinieku grupu un citām, kas mēģināja aizpildīt apvienojošākas mākslinieku organizācijas vietu. ALMAs izveidošanas sākumideja tika izauklēta un īstēnota ar gleznotāju Augusta Annusa, Laimoņa Egliša, mākslinieka un žurnāla *Latvju māksla* redaktora Arnolda Sildega un daudzu citu mākslinieku, kuŗi jūta vajadzību pēc saorganizēšanās, palīdzību.

ALAs Kultūras mākslas nozares rīkotajā mākslinieku sietā Katskiļos 1978. gada rudenī, tika izveidota iniciatoru darba grupa, kas uzsāka Linarda Linauta ierosinātās Latviešu mākslinieku apvienības izveidošanu. Šajā grupā sanāksmes dalībnieki izraudzīja Nikolaju Bulmani, Pēteri Dajevski, Leonidu Linautu, Dr. Jāni Siliņu, Maiju Šleseri un Arnoldu Treibergu. Līdz pat 1982. gadam, kad par pirmo oficiāli ievēlēto ALMAs prezidentu kļuva gleznotājs, Pitsbur-

ALMAs dibināšanas ziņa Laikā

ALMAs prezidents Ģirts Puriņš

Eleonora Šturma un Valdis Kupris 1984. gadā ALMA sietā Katskiļos

Džemma Skulme, Ingrīda un Guna Mundheima, 1994. gads

gas universitātes mākslas fakultātes profesors Ģirts Puriņš, pagaidu valdes priekšzēža uzdevumus uzņēms Linards Linauts un Vigeo Saule. 1995. gadā, pēc veselīem divpadsmit gadiem prasmīgi un sekmīgi vadītās ALMAs grožus Ģirts Puriņš nodeva nākamās vadītājas Leldes Kalmītes rokās. Viņas vadībā tika īstenoti un virzīti vairāki organizācijai nozīmīgi projekti, kā, piemēram, grāmata “Amerikas latviešu mākslinieku apvienība” (2001), ALMA biedru darbu izstāde Valmierā (2008-2010), kas bija iesākums trim-

das mūzeja projekta, vēlāk Pasaules latviešu mākslas centra izveidei. Juris Ubāns tika ievēlēts par nākamā ALMAs prezidentu 2001. gadā. Būdams izcils mākslas pedagogs, mākslinieks, viņš radīja īpašu māksliniecisku gaisotni ALMAs sietos. Vēl aizvien atmiņā ir Juŗa vadītās izsoles, kas bija papildītas ar smiekliem un sacensības garu. Jurim daudz palīdzēja Guna Mundheima, kas 2009. gadā pārņēma prezidentes amatu. Viņas nopelns ir ALMAs sietu un arī projektu sakārtošanā, kvalitātes nostiprināšanā. 2011. gadā, Gunas uzru-

nāta, organizācijas vadītājas amatu uzņēmas Linda Treija.

Viens no galvenajiem ALMAs ikgadējiem notikumiem, kas saglabāties jau no pašiem pirmsākumiem, ir sieti. Lielākoties tie notikuši Austrumkrastā, Katskiļos, bet ir bijuši daži izņēmumi – sieti Čikāgā, Gaŗezera, Pitsburgā.

Kopā sanākšana ir būtiska daudziem latviešu māksliniekiem. ALMAs biedri dalās ar saviem daiļrades sasniegumiem, vai pārsprieŗ ar mākslu saistītos jautājumus. Bieŗi uz sietiem tiek aicināti vieslektori. ALMA var lepoties ar tādiem viesiem no Latvijas kā gleznotāju Džemma Skulme, režisore Laima Žurgina, mākslinieki Atis Kampars, Mārtiņš Heimrāts, mākslas zinātnieki Mārcis Brancis, Ginta

Mākslinieki ir varējuŗi izmēģināt roku metalmākslas (vad. Gints Grinbergs), zīda apgleznošanas (vad. Inga Strause Godejors), grafikas (vad. Kika Nīgale), 3D drukāšanas (vad. Laima Roŗkalne) un citās darbnīcās.

Kā neiztrūkstoŗš sestdienas vakara notikums ir noskaņam bagātais, klusinātais dzejas mirklis, kuŗā savu dzeju ir lasījuŗi Voldemārs Avens, Modris Mednis, Sarma Muiŗniece Liepiņa, Maija Meirāne, Rita Gāle un citi dzejnieki, rakstnieki. Trakulīgākā un radoŗākā sietā daļa ir Masku balle. Laika gaitā ir iegāŗies, ka galvenā uzmanība tiek pievērsta cepurēm, bet neiztieŗ bez radoŗā kalngala sasnieŗšanas arī vispārējā tēla radīŗšanā. Masku balles bieŗi ir tematiskas kā piemēram “Kubisms”, “Aster”,

Sarma Muiŗniece-Liepiņa un Linda Treija lidostā sagaida Vili Indi, 2017. gads

Gerharde Upeniece, Dace Lambergā un Inese Baranovska, rotu mākslinieks Māris Auniņš. Kanadu sietos ir pārstāvējuŗi Karina Mieriņa, Uldis Richard Lote, rotu māksliniece Elizabete Ludvika. Gleznotāji no Ņujorkas Zoja Frolova, Jānis Jakobsons, un animatore Signe Baumanē, ilustratore no Filadelfijas Laila Milevska, no Čikāgas māksliniece Rita Grendge, mākslas zinātniece Līga Ejupe, mākslas terapeite Lāsma Maher, no Teksasas galerists Vilis Inde, māksliniece Sarma Taylor, tekstilmāksliniece Inga Strause Godejords. Vēl var pieminēt ALMAs sietā ciemiņus, māksliniekus Kristu Svalbonas, Anitu Līcis Ribak, Edgaru Jēriņu, un daudzus citus.

Kā nedaudz praktiskāka atkāpe no organizācijas vadīšanas un projektu pārsprieŗšanas sietos bieŗi tiek sarīkotas darbnīcās.

“80. gadi”, tūlīt pēc kovida ierobeŗojumu laika tēma bija “Maska” utt.

ALMA kā mākslas organizācija cenŗas atbalstīt projektus un personas kaut vai ar nelielām summām. Iepriekŗējos gados ir tikuŗi atbalstīti tādi projekti kā Latvijas filma *“Homo Novus”*, Signes Baumanes animācija “Akmeņi manās kabatās”, notikums “Baltic Boston 100”, pasākumi “rainis/marfā” un “gaisma/marfā” Marfā, Teksasā, mākslas dienas Čikāgā, Ēvalda Dajevska ceļojoŗā izstāde, prēmija labākajam mākslas nodarbību audzēkņim Gaŗezera vasaras vidusskolā, uc.

Kā lielāko daļu sabiedrības arī ALMA cieta no kovida vīrusa radītajiem apstākļiem. Bez sliktā un satraucoŗā lidzi nāŗ arī jaunās pielāgoŗšanās iespējas.

(Turpinājums 8. lpp.)

¹ Amerikas latviešu mākslinieku apvienības. Eleonora Šturma. ALMAs vēsture. 8.lpp. *Published in the USA by Americas Latvian Artists Association, Inc.*

ALMA laika ritējumā. Izstāde “Aiz horizonta – ALMA's biedri Cēsīs”

(Turpināts no 7. lpp.)

ALMA's valdes sanāksmes var sarīkot, pielietojot kādu no interneta saziņu vietnēm, pagājušajā gadā saietā bija noorganizēta lekcija ar Zoom palīdzību un viens no jaukākajiem pēdējo gadu projektiem – ALMA's biedru darbu virtuālā mākslas izstāde “Par spīti visam” (www.americanlatvianartists.com/alma20-4-videos) tika izveidots tieši kovida laikā. Izstāžu organizēšana un izveidošana vienmēr ir bijusi zināmā mērā dažādu grūtību

pārvarēšana. Tā kā ALMA's biedri ir izkaisīti pa visu Ameriku, tad ģeografiski vien ir grūti sakomplektēt mākslas darbus vienviet. Tomēr organizācijas mākslinieki vienmēr ir piedalījušies Amerikas latviešu Dziesmu un deju svētku mākslas izstādēs, citu pasākumu veidotājās izstādēs, 2013. gadā ALMA's izstāde tika noorganizēta Filadelfijas Latvju biedrības telpās un drīzā nākotnē ir cerība to darīt vēlreiz.

ALMA's biedru skaits ir samazinājies, salīdzinot ar tās pirm-

ALMA saietā 2017. gadā

Lilita Bergs un Maija Hinkle

Tikšanās izstādē

ALMA darbnīcā Gints Grinbergs un Elizabete

sākumiem. Aktuāls jautājums ir jaunu biedru un jaunu mākslinieku piesaistīšana organizācijai. Jāpiebilst, ka, skatot cauri vecos sapulču protokolus, jau 1978.gada saietā darba kārtības lapā ir punkts: “Jauno mākslinieku piesaistīšana latviešu mākslas dzīvē”. Pasmaidot var secināt, ka tā ir mūžīga un universāla problēma.

Neticami, ka rit jau divpadsmitais gads, kopš es esmu Amerikas latviešu mākslinieku apvienības vadītājas amatā. Tieši 2011. gadā, kad PLMC kā nodibinājumu izveidoja tās priekšgājēja organizācija *The Global Society for Latvian Art* (Pasaules latviešu mākslas savienība – PLMS, kas bija ASV bezpeļņas 501(c)3 organizācija, dibināta 2004. gadā Ilinoisas štatā), es pārņēmu Amerikas latviešu mākslinieku apvienības vadību no talantīgās ALMA's prezidentes Gunas Mundheimas. Tāpat kā 1970. gadu beigās šejienes

Dzejas vakarā, no kreisā: Rita Gāle, Maija Meirāne, Voldemārs Avens, Sarma Muižniece-Liepiņa

mākslinieku vidū radās nepieciešamība saorganizēties un nodibināt latviešu mākslinieku apvienību, 1990. gadu beigās pēc Latvijas neatkarības iegūšanas radās jauna nepieciešamība pēc trimdā radītās mākslas saglabāšanas un nodošanas Latvijai. Leldes Kalmītes, Juŗa Ubāna, Gunas Mundheimas un daudzu citu mākslinieku virzītā ideja un sapnis kļuva par īstenību. Viena no skaistākajām un latviskākajām pilsētām Cēsīs ir kļuvusi par Pasaules latviešu mākslas centra mājvietu.

Gandrīz pirms piecpadsmit gadiem simt ALMA's mākslinieku ziedoja katrs pa vienam mākslas darbam, lai Latvijā izveidotu jaunu diasporas mākslas kolekciju, kas kļūtu par Pasaules latviešu mākslas centra arhīva kodolu. Pirmā vieta, kur šie darbi tika izstādīti, bija Valmiera, un Latvijas skatītājs divu gadu garumā no 2008 līdz 2010 gadam varēja iepazīt trimdā tapušo mākslu nedaudz tuvāk. Tagad Pasaules latviešu mākslas centrā Cēsīs ir iespējams pastāvīgi skatīt, pētīt un izjust latviešu mākslu, kas tapusi un top ārpus Latvijas.

PLMC atzīmēs ALMA's biedru nopelnus PLMC tapšanā ar vēl vienu izstādi, kas šovasar būs skatāma Rīpas galerijā. Papildus

tiks iekļauti arī pašreizējo ALMA biedru Ilzes Arājas, Indras Avenas, Juŗa Cimbuŗa, Ingas Strauses *Godejord*, Gunta Lauzuma, Aijas *Moeller*, Gunas Mundheimas, Māras Plelēces, Ainas Roman, Lilītas Spures, Lindas Treijas, Aivara Zandberga jaunziedotos darbus.

Sagadījies, ka tieši pirms galvenā vasaras notikuma Latvijā, Dziesmu un deju svētkiem, pašā Vidzemes sirdī – Cēsīs, Siguldā un Līgatnē būs ar diasporu saistīti kultūras pasākumi. Ne tikai 28. jūnijā pulksten 17 būs izstādēs “Aiz horizonta – ALMA's biedri Cēsīs” (Pasaules latviešu mākslas centrā, Lielā Skolas iela 6, Cēsīs) atklāšana, LaPa mūzeja dokumentālās filmas “Valiant” (režisore Māra Pelēce) noskatīšanās, bet arī nākamajās dienās – 29. jūnijā *Zeit* radošajā kvartālā (Gaujas iela 4, Līgatne) plkst. 19 Sanfrancisko Jaunā teātra izrāde “Kēves dēls Kurbads”, un 30. jūnijā plkst. 19 kultūras centrā “Siguldas devons” (Pils iela 10, Sigulda) Sanfrancisko Jaunais teātris viesosies ar izrādi “Anšlavs un Veronika”.

Katrs, kuŗu interesē trimdas un diasporas latviešu mākslas, kino un teātra ceļi, ir miļi aicināts uz šiem sarīkojumiem!

Tiksimies Cēsīs un Latvijā!

LIDIJA OZOLIŅA

Vai aizaus Imanta Ziedoņa atstātās pēdas Neretas novadā?

Ar šo nedomāju nesēn bijušu, 2009. gadā kārtējās reģionālās reformas veidoto Neretas novadu, bet Neretas tuvāku un tālāku apkārtni bez ģeogrāfiskām robežām. Šogad dzīvojam dzejnieka, sabiedriskā darbinieka Imanta Ziedoņa (1933–2013) 90. jubilejas atceres gadā. Dižkoku atbrīvotāju grupas Paradagi dibinājās, iedvesmotājs piecpadsmit gadu garumā Imants Ziedonis kopā ar draugiem no 1976. gada 16. oktobra pirmā izbārukuma līdz pēdējam 1991. gada jūlijā dažādos Latvijas novados talku veidā brīvdienās strādāja, atbrīvojot no apauguma dižkokus, iezīmējot senās mājvietas, ievērojami cilvēku dzīves vietas.

Latvija ir dižkoku valsts. Katram no mums līdzās ir kāds ainavisks koks – ceļmalā, tūmā, mežmalā, parkā, mājas pagalmā. Vai šis mans, tavs, mūsu koks ir sakopts? Varbūt tā pakājē aug krūmi, kuplo vainagu nomāc citi tuvu augoši jaunie koki, ap stumbri vijas stieples vai nokarājas kaktuši, aizlūzuši zari. Varbūt tas jau ir ozols ar stumbra apkārtmēru 4 metri aplīk un vairāk, bet augstumā sasniedzis 32 metru augstumu. No koku draugiem tikai nesēn uzzināju, ka aizsargājamā, attīrāmā teritorija ap dižkokiem ir 10 metri no vainaga projekcijas uz zemes.

Lielo, dižo, savādo koku uzskaitē, izpēte, saudzēšana notikusi izsenis un vienmēr, kad viensētās zemnieki saudzēja skaistos kokus, nenocērtot tos malkai vai būvkokiem, bet saglabājot sirds veidzēšanai un ainavas skaistumam. Tāpat cēlo koku saudzēšana turpināsies nākotnē. Tomēr Imanta Ziedoņa vadītās Dižkoku atbrīvošanas grupas darbošanās bija kaut kas īpašs, nedaudz ar Atmos, ar disidentisku pieskārienu toreiz – 20. gadsimta 70. un 80. gados.

Kā sākās Imanta Ziedoņa Paradagu kustība? Pēc dabas retumu pētnieka Gunta Eniņa (1933) vārdiem, kam var tikai piekrist, Dižkoku atbrīvotāju jeb dageru kustība sākās ar Ziedoņa nojaušām un spēku. Viņš tālajā 1976. gadā vēl padomju varas laikā iedrošinājās izveidot DAGu. Tā nebija oficiāli reģistrēta un darbošanās atļauju saņēmusi. Ziedonis ar intelligences darba rokām sāka atbrīvot dižkokus, lai radītu sakoptību un atgādinātu par cilvēkiem, kurus paaudzū mainās tauta nedrīkst aizmirst. Tā sākās kustība nezīnāmo dižkoku meklēšanā, tajā iesaistījās gan zinātnieki, gan mežziņi un mežsargi, dažādu profesiju pārstāvji, skolēni un pensionārus ieskaitot.

Imanta Ziedoņa un viņa grupas doma un mērķi bija dziļi. “Mēs izsauksim aizgājušus spēkus. Mēs veidosim ainavu. Mēs izbrīvēsim dižkokus no krūmāja redzamībai un no traucējošiem, vainagā lieņošiemit cirtokiem, tie nošķiebj ozola vainagu, tie kaltē ozola zarus. Mēs izbrīvēsim dižozolus kompozicionāli un bioloģiski. Mēs dosim tiem vietējo dižvīru vārdus. Mēs noliksīm laukakmeņi, ja daba to atļaus, un iekalsīm ozola vārdu. Mēs piesauksīm un

iekalsīm arī šīs vietas, birtalas, mājas vārdu.” Tā vēlāk grāmatā “Tutepatās” rakstīja Imants Ziedonis.

Šoruden apritēs 47 gadi kopš kustības aizsākuma. Tāpat no mainījušās jau divas paaudzes. Toreiz, 1977. gada pavasarī, braucienā uz Neretas “Riekstiņiem” Imants Ziedonis līdzbraucējiem sacīja, ka daudzi Latvijā nezina, kas ir Jānis Jaunsudrabiņš, bet dāgeri to zina. Šodienas jauniešiem pavaičājot, vai viņi zina, kas ir dāgeri un kur viņi atstāja zīmes Neretas novadā, nezina vai saņemsim pārliecinātu atbildi. Tādēļ laiks atcerēties.

Dižkoku atbrīvotāju grupas dienasgrāmatā, bet vēlāk grāmatā “Tutepatās” Imants Ziedonis ieraksta: “... Ir 9. jūlijs [1977. gads]. Mēs sēžam ar “Mūsmāju” Pēterīti uz sola “Mūsmāju” pagalmā. Pēterītim, kā viņš saka, ir divi pāri deviņdesmit. Pēc mēneša simts būs Jaunsudrabiņam. Es rādu Pēterītim izkopto balto birtzaliņu viņpus pļavas. Mēs to baltu un skaistu izcēlām no krūmiem – pavisam cits skats!

Tik un tā aizaus, saka Pēterītis. Vai mēs esam pārāk jauni, vai Pēterītis pārāk vecs? Cik birtzalu viņš nav te redzējis nocērtam, aizaugam un nocērtam! Mums nav ne bail, ne enerģijas žēl sākt atkal visu no gala. Jauns vēl esmu – gribas sākt no gala – tā varētu sākties dzejolis. Kādreiz to uzrakstīšu.

Simtiņš! Māra uzraksta veltījumu, visi to parakstām, iemūrējam pamatos. Karsts, koždunduri, bet visi saņemsimies... Simtiņš! Un Pēterītis ar mums. Varbūt nākošmēnes kāds atbrauks uz svinībām, varēs roku pielikt pie siltā akmens...” Šis ir viens no Neretas pusē dageru noliktiem akmeņiem.

Otrs akmens ir pie “Šausmāniem” – dzejnieces Veltas Tomas dzimto māju vietā. To sētsvidū pie lielā sētas ozola dageri noliek akmeni ar uzrakstu “Šausmāns”. “Nereta kādreiz bijusi gaiša vieta, gudra vieta. Un būs atkal. Ja tam neticētu, mēs tā nepūlētos...”, raksta Imants Ziedonis. “Velta Toma, nereti no Toronto, mums atsūtījis savas atmiņas. “Senais nereti bija tālu pazīts. Rīgas un Jelgavas apsēts, kā arī krogu stedelēs gar lielceļu uz turieni apbrīnoja viņa labi turētos un koptos zirgus, kā arī brūni krāsotos ratus, auklām aizrežģītu pakalgalu. Sienu viņš nebāza maisā, bet tikla ķīpā, no kuras lops ar lūpām varēja izvilkēt taini tik, lai barība nekaisītos zem kājām. “Mas, nereti!” vīri mēdza izsaukties, kad bija iesiluši... Šie divi vārdi nebija tukša lielība. Tie uzturēja pašapziņu, tie mudināja uz visu, kas ceļ un cildina, uz ārīko. Kad nereti izgāja laukos vai pļāvās vasaras darbos, tad apģērbās kā uz godībām, lai ļaudīm būtu ko acis pamielot... Vai tas viss nav devis Jānim Veselim ie-

jāpacērt alkšņi.” – Tā ieraksta Imants Ziedonis savā talkas dienasgrāmatā.

Dabas retumu un dižkoku pētnieks Guntis Eniņš 2018. gada 12. oktobrī atgriežas Neretā, lai pēc 40 gadu atstatuma dotos uz “Šausmāniem” raudzīties, kā aug viņu tolaik atbrīvotais sētas dižozols. Veltas Tomas dzimto māju sētsvidū var nokļūt tikai ar laivu, jo upes viņā pusē nav vairs ne ceļu, ne celiņu, ne cilvēku. Tādēļ “Šausmānu” ozolu var sasniegt tikai laižoties pāri Dienvidsusejai no Puļpu puses. Gunta Eniņa, viņa draugu grupas un pulciņa neretiņu vadītā laiviņa dodas reisā bez manis – neielaižos uz tādām avantūrām. Pēc nepilnas stundas ekspedīcija atgriežas smaidīgi un apmierināti. Šausmānu dižozols, pāris reizes labu cilvēku aprūpēts, tagad spēj pats sevi sargāt. Kuplais zaru vainags neļauj sīkaļām nekokiem spraukties milzeņa zaros. Tomēr pieskatīšana vajadzīga arī turpmāk, jo no neliela atāluma krūmis smalcē jau lūr uz ozolu. Sirmas koku pētnieks G. Eniņš apmierināti smaida – ozols pašiem 40 gadiem pieņēmis resnumā par 40 centimetriem, kas liecina, ka dižkokam te labi.

Trešais akmens, ko Dageri Neretas pagastā uzstādīja, atrodas “Stanānu” mājvietas sētsvidū. Te sācies, te noslēdzies etnogrāfa Mīkusa Skruziņa mužs. Guntis Eniņš, kas arī Dabas retumu krātuves dibinātājs, savā dienasgrāmatā atradis ierakstu par “Stanāniem”: “Dižkoku atbrīvotāju grupa un tēlnieks – akmeņkalis Vilnis Tītāns piemiņas akmeni Stanānu mājvietā uzstādīja 1981. gada 3. oktobrī.” Šai sētai, tās dižajiem kokiem un akmeņiem visādi gājis kā Dageru darbošanās laikā, tā arī vēlāk. Dageri savas darbošanās laikā vismaz piecas reizes bijuši “Stanānos”. Ir 20. gadsimta 80. gadu pēdējie gadi un Imants Ziedonis ar draugiem atkal brauc uz Neretu: “... Kā izskatās “Stanānos” mūsu stādītie kociņi? Vai atkal izbārukti? Rūsē lapas. Septembris. Braucam uz Neretu. “Stanānos” ozoliņi ieauguši, no brikšnāja pagājušreiz izbrīvētās lapiņas ņemas, vēl tikai jāizzāģē lielie kareivīgie oši, kas visu piesēj ar savām vaislīgajām sēklām. Un jāicērt atkal un atkal alkšņi, apsišu, ošiņu jaunie dzinumi. Var nomanīt, ka palēnām jau veidojas kļaviņu un liepiņu birzs. Pirmo reizi mūsu darbs šais brikšņos likās bezcerīgs, pat aplams, bet nu jau visi strādā priecīgāki: top redzams rezultāts.

Vienīgi pagalma pļaviņā pie piemiņas akmeņa kolhoznieki ievēduši salmu čupas sapūšanai. It kā citur vietas trūktu! Ņemam un šis salmu čupas nodedzinām. Bez kādas atļāujas...”

Ceturtais Paradagu novietotais iezīmes akmens atrodas pie Neretas pagasta “Tupiņiem”, nolikts kā atgādinājums, ka reiz šo māju saimnieka Lasmaņa dēls Jānis (dzimis 1865. gada 27. augustā – ?) būdams varbūt pirmais latviešu tautības ārsts Neretas pusē, te ierīkojis savu praksi. Jauneklis Tērbatā 1886. – 1894. g. studēja me-

dicīnu. Par ārsta prakses ierīkošanu ziņoja tā laika avīze latviešu valodā – *Dienas Lapa*: “No oktobra 18. dienas 1895. g. sākot, pieņemšu slimniekus Neretas Tupiņos katru dienu no pulksten 9 – 1 dienā. Steidzošos gadījumos katrā brīdī. Dr. J. Lasmans, prakt. ārsts.”

Avotos rodama ziņa, ka “Tupiņos” J. Lasmanis darbojas vēl 1896. gadā. Vēlāk viņš maina dzīves un darba vietu. Par Lasmani kā ārstu ziņas rodama līdz pat 1904. gadam, viņš mūžībā devies jaunos gadus, taču trūkst faktu par to, kur un kad viņš strādājis, kad miris.

Šis ir Imanta Ziedoņa un Dageru grupas pēdas Neretas novadā. Vai būs turpinājums? Vai mēs un nākamās paaudzes spēsim uzturēt to, ko iesāka Dageri? Imanta Ziedoņa vēstījums dienasgrāmatā, dižkoku atbrīvošanas darbus uzsākot toreiz sev, grupas biedriem, Latvijas sabiedrībai, kas vēlāk ierakstīs viņa grāmatā “Tutepatās”: “Mēs sevi izkopjam ozoliem... Mēs kopā ar viņiem būsim kā vēstures izsaukuma zīme. Šis ir mūsu tautas apziņas stiprākās vietas!

... personības ir vertikāles, balti, stāvi staru kūļi, kas pastaigājas pa dzīves plakni. Katrā piemiņas vietā lai ir kāda vertikāla projekcija, lai kaut vai mūsu iedomā vien mirzdu staru kūļi, pie kura mēs varam piemēroties.

Bet viss atkal aizaus. Kas pārņems šo darbu? Nē, viss neaizaus. Gan jau kādu pusī vismaz no mūsu darba kops tālāk: skolas, vietēja vara, vietējie gudrie. Taču arī tas nav galvenais. Mēs esam pietiekoši gudri un inteliģenti... mēs kopsim pašas kopšanas pēc...

Mēs piesaucam kopšanas ideju. Mums tā patīk. Izbaukt sestdienās un svētdienās un pastrādāt kārtībai un kārtības vārdā...

... Jā, mēs neredzēsim sava darba efektu – cik tāds ozols pēc kroņa izbrīvēšanas paaugsties platumā, mūsu darbs ir it kā nieks priekš mūžības, un ozolam pašam nemaz varbūt arī nav tik svarīgi – varbūt viņam vienai savā vecumā – nokalst tagad pat, vai tur kādus 100 – 200 viņam tā izbrīvētos gadus vēlāk. Bet tas ir svarīgi mums. Mūsu pašu izjūtai: ka mēs darbojamies ar mūžības mērogiem. Pats sevi tu atjauno, visu laiku atjauno kādus mūžības jēdzienus.”

Dižkoku atbrīvošana ar jaunu vērienu atsākās 2016. gada Lielās talkas laikā, kad 23. aprīlī vienotā darbā izgāja tūkstošiem labticīgu un čaklu cilvēku. Šis talkas reizē atsākās dižkoku atbrīvošana sētas, novados, pilsētās, skolās. Šis ir varens dižkoku atbrīvošanas kustības turpinājums, lai arī nākamajos gados dižkoku atbrīvošana izvērstos plašumā, skaistumā un dziļumā. Latvijas dižkoki atkal gaida atbrīvošanu!

Ir bijuši dažādi laiki un laikmeti, bet Daba un Mūžība ir mūžīgas. Tādēļ ik paaudzei jāpazīn savs laiks un savi uzdevumi tajā. Arī atkal atnākušais dižkoku atbrīvošanas laiks un uzdevums.

Vakar nolēmām, ka mēs taču varētu Jaunsudrabiņa simtgadei par godu te pļaviņā, kuras mežmalu nupat izkopām, nolikt piemiņas akmeni. Skaistu un pietiekoši dižu, lai neviens varasvīrs nevar tik viegli to atkal novākt pie malas. Atļāujiet? Atļāujiet neprāsīt nekādai ministrijai. Nav jau pieminekļis, bet tikai mūsu ainaviski nolikts akmens. Un tad jau redzēs. Zālītis, ciema padomes priekšsēdētājs, kārtīgs cilvēks būdams, tūlīt piekrita. Un Indulis ar Vilni atrada akmeni jau vakar un, re, šodien tas ir jau klāt. Zālītis pats ir bijis šoferis un autobāzes vadītājs, vīri un tehnikā viņam klaus, sauksim par Simtiņu. Šie jau kaļ. Jaunsudrabiņa

mesla diezgan pacelt šos ļaužu tikumus teiksmainībā? Vai tad mēs zinām, kas ir Jānis Veselis? Ka viņš skaitāko latvju teiksmu rakstnieks? Un iztriekts no šīs zemes. Tāpat kā daudzi mūsu skaistākie un gudrākie. I par Veltu Tomu mēs nekā nezīnāt, ja viņa pati neparādījusies. Pirmā bezdelīga no aizokeāna. Pirmā droša un nepacietīgā. Viņai es rakstīšu dzejoli:

“Sveika, vēja nestā pieneņpūka! Gandrīz aiznesa jau jūrā, cik tur trūka! ...

Gandrīz aiznesa jau krastā, cik tur trūka!”

Es domāju – šai krastā. Viņi atgrieziesies. Un Nereta atkal atdzims. Bet mums par šo laiku

KLAUSĪSIMIES MŪZIKU LATVIJĀ!

Alberta Legzdiņa dziesmu svētki

5. jūlijā plkst. 19 VEF Kultūras pilī notiks plašs veltījuma koncerts Albertam Legzdiņam un viņa daiļradei, kurā piedalīsies dažādi mūziķi, dziedātāji un aktieri. Ļoti zīmīgi, ka koncerts notiks Dziesmusvētku laikā, jo arī VEF Kultūras pilī tas skanēs kā visas tautas sadziedāšanās.

“Alberts Legzdiņš ir Čikāgas Pieciņu sirds, dvēsele un mugurkauls. Viņš mūs visus pulcēja un mēs pulcējamies ap viņu. Mana mūža veiksmē bija tā, ka Ilmārs Dzenis pārcēlās dzīvot uz Floridu un Čikāgas Pieciņos atbrīvojās vieta man, un tā es kļuvi par “Čikāgas Pieciņi” un palikšu tāds vienmēr!” – saka Armands Birkens.

No Čikāgas īpaši uz šo koncertu ieradīsies **Armands Birkens**. Viņš, kā zināms, ir Alberta Legzdiņa ilgadējais skatuves kolēģis, domubiedrs un daudzu populārāko dziesmu līdzautors. Piedalīsies arī Čikāgas Pieciņu mūziķis **Alnis Cers** no Čikāgas un **Lorija Vuda-Cinkusa**, kurā vienīgā no Čikāgas Pieciņiem ir atgriezies uz dzīvi Latvijā.

Koncertā skanēs dziesmas no krāšņā uzveduma “Čikāgas pieciņi – Legendu atgriešanās”, ko dziedās populārie aktieri – **Gundars Silakaktiņš, Mārtiņš Brūveris, Aija Dzērve, Margērs Eglinskis** un dziedātāja **Ieva Sutugova**. Aktieri iejutīsies Čikāgas

Aktieri iejūtas Čikāgas Pieciņu jaunības dienu tēlos

Lorija, Janīna, Alberts, Armands

Pieciņu jaunības dienu tēlos un ļaus mums iztēloties, kāda bija gaisotne šīs grupas koncertos – ar mīlām dziesmām un visu gaidītiem, sirsnīgiem jokiem.

Piedalīsies arī **Anta Enģele** un **Laila Ilze Purmaliete**, **Julgī Stalte** un **Ēriks Zeps**, **Ainars Bumbieris** un vēl citi mākslinieki, kuriem katram ir savs stāsts par Albertu Legzdiņu. Turpinot Alberta Legzdiņa aizsāktu tradīciju, koncerta finālā vārds tiks dots arī bērniem un šoreiz dziedās Agneses Širantes vadītā bērnu estrādes grupa “Kukurags”.

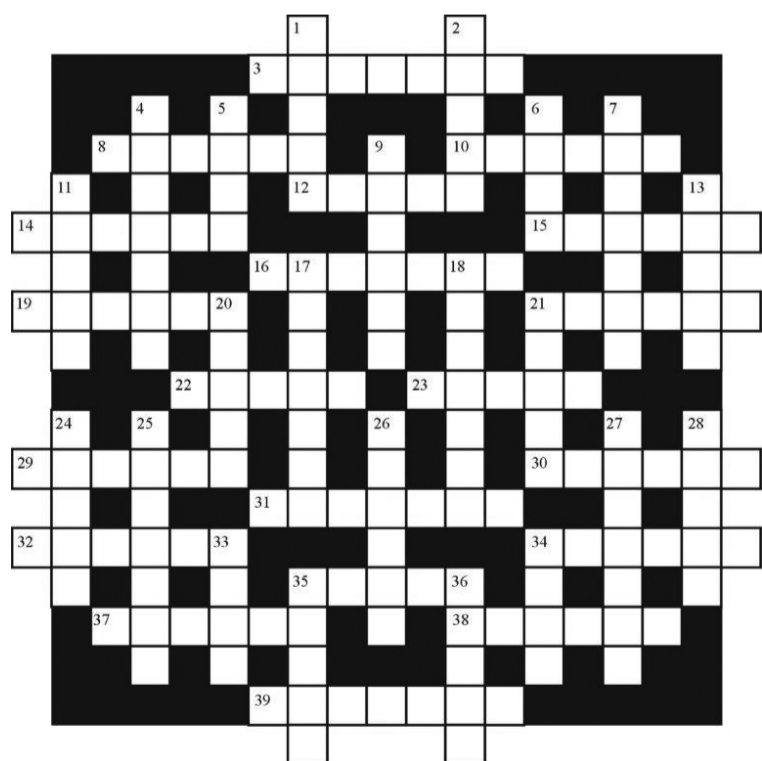
Koncertā skanēs visu laiku skaistākās, iemīļotākās un arī retāk dzirdētās Alberta Legzdi-

ņa dziesmas dažādos izpildījumos un neredzētos sastāvos. Skanēs arī dziesmas no Lolitas Rīmanes un Alberta Legzdiņa kopdarba “**Eslingena**”. Būs ne tikai dziesmas, bet arī atmiņas,

joki, stāsti un emocijas, jo Alberts Legzdiņš un viņa atstātais mantojums ir būtiska mūsu kultūras daļa, kas palīdzēja mums nosargāt savu latviskumu un nepārkrievoties padomju gados.

KRUSTVĀRDU MĪKLA

Sastādījis KĀRLIS PĒTERSONS

Horizontāli: 3. No maltiem produktiem gatavots ēdiens. 8. No rupja maluma kviešu vai miežu maltiem cepta maize. 10. Citronmētra. 12. Asinsrites orgāns. 14. Bulta. 15. Rīgas pilsētas daļa. 16. Iekaisuma procesā audos veidojies šķidrums. 19. Krustziežu dzimtas eļļas augs. 21. Modra, žirgta. 22. Augsts stāv-

spogulis. 23. Veģetācijas tips. 29. Dienvidu auglis. 30. Ziedkopas. 31. Mērcaurulītes. 32. Lielupes pieteka. 34. Viesistaba. 35. Neļiels ūdenskritums. 37. Pusmiegs. 38. Stalts zirgs. 39. Dzīvībai bīstamas.

Vertikāli: 1. Jauni augu stumbri ar lapām. 2. Ķīmiskā elementa vismazākā daļiņa. 4. Plekstu

dzimtas zivis. 5. Gaisa mitruma kondensāts. 6. Kalni Eiropā. 7. Dzīvojamās telpas. 9. Orgānu, audu bojājums ārējas iedarbības rezultātā. 11. Akūta infekcijas slimība. 13. Jūras zivs ar garu ķermeni un smailu purnu. 17. Dubultsienu trauki. 18. Ēdama gliemene. 20. Labības augs ar garu stublāju. 21. Ciešanas. 24. Vakcīnas. 25. Sena pagātne. 26. Stiprs karstums. 27. Skarlatīna. 28. Somu pirts. 33. Mazalkoholisks dzēriens. 34. Zivs bez zviņām. 35. Gaujas pieteka. 36. Lokveida pārsegumi.

Krustvārdu mīklas Nr. 21 atrisinājums.

Horizontāli: 4. Terma. 5. Gālete. 7. Venera. 10. Rosme. 11. Inerti. 12. Ielikt. 13. Aspekts. 16. Steiga. 19. Rulete. 22. Dikcija. 23. Krupis. 24. Ierīce. 25. Spīgana. 26. Raibas. 28. Teniss. 30. Grimase. 35. Aslape. 37. Indīga. 38. Kreve. 39. Startis. 40. Kumiss. 41. Tūska.

Vertikāli: 1. Sterils. 2. Brass. 3. Paveikt. 5. Grieze. 6. Liet. 8. Ezis. 9. Asters. 14. Pektīni. 15. Kaibala. 17. Tirza. 18. Gripa. 20. Upene. 21. Tacis. 27. Ievads. 29. Iesals. 31. Rieksti. 32. Sliēkas. 33. Elpa. 34. Sīvi. 36. Sepse.

Jūrmalas festivāls. Nakts koncerts. Meditācija par Bēthovenu
sestdien, 15. jūlijā, plkst. 22
Norises vieta: Mazā zāle

Jūrmalas festivāls. Saullēkta koncerts
svētdien, 16. jūlijā, plkst. 4:45
Norises vieta: pludmale

Jūrmalas festivāls. Atklāšanas koncerts. Baiba Skride un Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris
svētdien, 16. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Zigmara Liepiņa operas “Parīzes Dievmātes katedrāle” koncertuzvedums
pirmdien, 17. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Zigmara Liepiņa operas “Parīzes Dievmātes katedrāle” koncertuzvedums
otrdien, 18. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Ksenija Sidorova un Liepājas simfoniskais orķestris
trešdien, 19. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Dzimuši Latvijā
ceturtdien, 20. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Trīs Osokini
piektdien, 21. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Brodvejas mūziklu zelta izlase
sestdien, 22. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Jūrmalas festivāls. Galā koncerts. Skaistākās operu ārijas
svētdien, 23. jūlijā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

XXIII Starptautiskais baleta festivāls “Baleta zvaigznes Jūrmalā”
sestdien, 5. augustā, plkst. 20
Norises vieta: Lielā zāle

Raxtu Raxti un Sinfonietta Rīga
sestdien, 2. septembrī, plkst. 19
Norises vieta: Lielā zāle

ARNIS
ŠABLOVSKIS

27. maijā Lestēnē, ievadot Baznīcu nakti, tika atklāta piemiņas zīme pagastā dzimušajam ievērojamajam latviešu domātājam, teologam, mācītājam, filozofam un vēsturniekam **Haraldam Biezajam** (1909-1995). Atklāšanas notikumā piedalījās piemiņas zīmes autors Jānis Strupulis, Haralds Biezā fonda pārstāvis Māris Slokenbergs, Lestenes draudzes mācītājs Jānis Saulīte, draudzes locekļi un pulks interesentu.

Doma, ka dzimtajā Lestēnē Haraldam Biezajam būtu nepieciešama kāda īpaša piemiņas zīme, radās laikā, kad veidoju grāmatu "Lestenes stāsts Latvijai šodien un mūžībā" (2016). Toreiz to pārrunājām ar Māri Slokenbergu, kas, dzīvodams Zviedrijā, bija pazīstams ar H. Biezo daudzdu gadu garumā, jo viņa tēvs – Lestenes un Džūkstes baznīcu pirmais latviešu izcelsmes mācītājs **Roberts Slokenbergs** (1898-1957) un Haralds bija ļoti sirsnīgi draugi. Turklāt H. Biezā izvēle studēt teoloģiju arī notika viņa ietekmē. Iecere nu jau tapusi par realitāti – mākslinieks **Jānis Strupulis** izveidojis piemiņas zīmi kā ļoti skaistu mākslas darbu, kas nu aplūkojams netālu no mūsu tautai tik svarīgās Lestenes baznīcas.

Piemiņas zīmes atklāšanas brīdī **Māris Slokenbergs** dalījās savās atmiņās:

– Mans tēvs Roberts Slokenbergs Lestēnē bija mācītājs pirms nepilniem simt gadiem, un Haralds Biezais toreiz bija viņa audzēknis iesvētības mācībā, kas toreiz lauku jauniešiem ilga vienu nedēļu. Iespējams, ka arī abu padziļinātās sarunas bija pie vainas, ka vēlāk H. Biezais devās uz Latvijas Universitāti, lai studētu teoloģiju. Tur viņš kļuva par teoloģijas doktoru un mācībspēku, bet, tuvojoties krievu okupācijai, viņš ar ģimeni aizbēga uz Zviedriju. Tur, atkal uzsākot studijas, viņš ieguva jau savu otru doktora gradu Upsalas universitātē. Man bija gods satikt H. Biezo Zviedrijā pēc tam, kad es tur ierados pēc savām studijām Anglijā. Viņš mani, tobrīd vēl jauni, mēģināja vest uz taisniem dzīves ceļiem, tomēr jaunam puikam jau tas nemaz nav tik viegli... Viņš man tomēr bija labs palīgs un reizē arī gluži kā mans tēvocis visus manus jaunības gadus.

Ari tad, kad Haralds pārvācās uz dzīvi Stokholmas priekšpilsētā, es bieži pie viņa braukāju ciemos, un mēs toreiz daudz runājām par Latvijas valstisko atjaunošanu, viņam arī bija labi kontakti ar daudziem latviešu filozofiem.

Iesvētot domātāja un sava kolēģa piemiņas zīmi, mācītājs

Jānis Saulīte sacīja:

– Vēsture ir tautas mūžs, un katra cilvēka dzīve arī ir viņa personiskā vēsture. Vārds "vēsture" arī nāk no vārda "vēsts". Tāpēc jau arī mēs esam dzimuši, lai aiz sevis atstātu kādu liecību. Lai mūsu pašu mūžs būtu kā vēstījums. Kādu dzīvi dzīvosi, kādu darbu veiksi, tādu arī beigās pieminekli sev nopelnīsi... Pieminot Haraldu Biezo, mēs pieminam viņa garīgo devumu, viņa grāmatas. Un viņš arī pats savā ziņā bija students visas dzīves garumā. Bet "students" jau tulkojumā nozīmē "centīgs". H. Biezais bija meklētājs, izzinātājs. Viņš vāca domu graudus un ar tiem arī dalījās gan kā publicists, gan kā rakstnieks. Rakstīja, jo viņam patiešām bija ko teikt. Un mēs viņam esam pateicīgi, ka viņš šādi bija turējies arī interesi par savu tautu... Lai novērtējam arī kristīgo mantojumu, ko viņš iepazīna caur teoloģiju. Lai novērtējam arī savas tautas garīgo – folkloras mantojumu, latviešu dvēseli, kas tiek izpausta un izdziedāta mūsu tautas dziesmās, ko arī viņš pētīja.

Paldies viņam par šo īpašo pienesumu! H. Biezais paliek savās grāmatās ...Turpināsim viņu lasīt!

Daži svarīgākie fakti par Haraldu Biezo

Savu pirmo svētrunu sacījis 1930. gadā Jāņu vakarā Lestenes baznīcā. Pēc studiju beigām 1932. gada oktobrī tika ordinēts par Gramzdas draudzes mācītāju. 1934. gadā apmeklēja Kārļa Gustava Junga lekcijas Cīrihes Universitātē, 1936. gadā papildinājās Strasburgas universitātē. 1939. gadā aizstāvēja teoloģijas doktora disertāciju "Biocentrisks un kristīgo ētisko pamatprincipu salīdzinājums un novērtējums", 1940. gada maijā nolasīja parauglekciju "Vai dogmati ir mūžīgi?" un sāka strādāt par LU privātdocentu. Pēc Latvijas okupācijas un aneksijas 1940. gada 22. augustā H. Biezo atlauda no amata un 1941. gadā viņš pārcēlās uz dzīvi Mežotnes pagastā. Otrā pasaules kara beigās Biezais ar bēgļu laivu kopā ar sievu un meitu 1944. gada oktobrī ieradās Gotlandē. 1945. gadā sāka strādāt par Upsalas Universitātes Sistēmā-

tiskās teoloģijas katedras asistentu un līdztekus tam turpināja filozofijas studijas šajā universitātē.

Publicējis pētījumus par latviešu un baltu reliģiju. Bija Upsalas universitātes salīdzināmo reliģiju vēstures profesors, kuŗa filozofiski reliģiskie un vēsturiskie raksti, kā arī apceres par folkloras pētījumiem publicēti latviešu, angļu, vācu, zviedru, dāņu, norvēģu, somu un poļu valodās. Savos pētījumos meklēja zinātnisko patiesību, viņam veltīts rakstu krājums "*Humanita religiosa*" ar darba pilnīgu bibliografiju.

1990. gadā Helsinku Universitātē viņam piešķīra goda doktora gradu. Mūža nogalē nāca klajā divi viņa pētījumi par Otrā pasaules kara vēsturi Latvijā: "Kurelieši – nacionālās pretestības liecinieki" un "Latvija kā škrusta varā. Sveši kungī – pašu ļaudis".

No H. Biezā rakstītā un atklātā Latvijā ietekmējušies daudzi domātāji – arī **Imants Ziedonis**, kas sava dzejas un lūgšanu krājuma "es skaitīju un nonācu pie Viena" (1996, izdevniecība "*Svētdienas Rīts*") ievadā viņu citē:

././ Atkal un atkal gribas atkārtot filozofa Haralds Biezā teikto (ko viņš savukārt aizguvis no vēl kāda gudrā), ka māksla ir veids, kā Dievs sevi dara ieraugāmu.

H. Biezais bija daudzās Eiropas universitātēs atzīts zinātnieks, kuŗu patiesi interesēja savas tautas dziļākā – garīgā identitāte un vēsturiskais liktenis. 1995. gadā izdevniecība "*Svētdienas Rīts*" pārizdeva H. Biezā atmiņu grāmatu "Saki tā, kā tas ir" (pirmizdevums – 1986, Gaujas apgāds), kuŗā viņš plašāk izklāsta savu dzīves ceļu un apraksta savus laika biedrus, piedzīvotos notikumus, kā arī savu uzskatu evolūciju.

Mākslinieks Jānis Strupulis // Foto: Edgars Jukas

Haralda Biezā piemiņas zīmes atklāšana pie Lestenes baznīcas // Foto: Edgars Jukas

Brīvā Latvija

reklāmas cenas Latvijā

Cena – 1,15 eiro
par cm² ierāmējumā
Atlaides par reklāmas
publicēšanas biežumu:

- Atkārtojot vienu un to pašu reklāmu 2 reizes, paredzēta atlaide 10 % apmērā no parastās cenas.
 - Atkārtojot vienu un to pašu reklāmu 3 reizes, – 15 % no parastās cenas.
 - Atkārtojot vienu un to pašu reklāmu 4 reizes un vairāk, – 20 % no parastās cenas.
- PRIVĀTSLUDINĀJUMIEM:**
● 0,60 eiro par 1 cm² ierāmējumā.
SĒRU SLUDINĀJUMS:
● **NB! 60 eiro**

Pasta adrese:

Gertrūdes iela 27

Rīga, LV - 1011

Tālrunis + 371 67326761

Tālrunis +371 67326784

Darba laiks:

Pirmdien – 9-17

Otrdien – 9-17

Piektdien – 9-13

BRĪVĀ LATVIJA

Latvijas reģ. nr. 1144.
Rietumeiropas latviešu laikraksts,
iznāk sestdienās, 48 reizes gadā.

Redaktore: Ligita Kovtuna
Brīvā Latvija redakcija:
Gertrūdes iela 27, Rīga, LV-1011
(Darba laiks P, O: 9-17, Pk.: 9-13)
Tāl. (redakcija) +371 67326761,
+371 29439423,
Tālrunis: +371 67326784.
e-pasts: redakcija@brivalatvija.lv

ABONEMENTA MAKSA:

Brīvās Latvijas **digitālo versiju**

varat pasūtīt tāpat kā līdz šim.

- par 12 mēn. (48 nr.) EUR 55 (550 SEK)
- par 6 mēn. EUR 30 (300 SEK)
- 1 nedēļu EUR 2 (20 SEK)

To varat izdarīt caur *Brīvās Latvijas* mājaslapu: <http://www.brivalatvija.lv/abone-interneta>.

Izdrukājot iespējama krāsaina versija.

Tiem *Brīvās Latvijas* lasītājiem, kuŗi tomēr vēlas lasīt avīzi drukātā versijā, piedāvājam pasūtīt Amerikas latviešu avīzi *Laiks* – tie paši 48 numuri gadā, 20 lappuses, to skaitā 8 lpp. tās pašas, kas kopš 2001. gada bijušas kopīgas abām avīzēm.

Iespēja saņemt *Laiku* pa gaisa pastu no ASV.

- par 6 mēn. – EUR 186
- pa parasto pastu no Latvijas – 6 mēn. EUR 86

Dāvanā *Laika* Mākslas kalendārs 2021!

Samaksa: naudu ieskaitot SIA VESTA-LK kontā:

AS SEB banka, kods UNLALV2X,
nr.: LV80UNLA0050016243516,
ar piezīmi BL

un norādot vārdu, uzvārdu un adresi.

Latviešu organizāciju un **privātie sludinājumi** maksā EUR 6,- par 10 mm augstu vienslejiņā platumā aizņemtu telpu. **Sēru sludinājumi** (10,6 cm x 7 cm) EUR 60,-

Komerčiālie sludinājumi EUR 12 par 1 slejas cm.
Atlaides atkārtotām reklāmām.

Ar autora vārdu, iniciāļiem vai segvārdu parakstītos rakstos izteiktās domas nav katrā ziņā arī redakcijas domas. Par līdzstrādnieku honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Par publikācijas minēto faktu precizitāti atbild autors.

Lūdzam ziedojumus iemaksāt:

Biedrības *Laiks-BL* kontā –

SEB Banka,

nr.:LV60UNLA0050018705154

SPORTS SPORTS SPORTS

**ŽORŽS TIKMERS,
ATSTĀJOT LOK
PREZIDENTA AMATU**

“Es kā personība patlaban vienu īpaši neinteresēju. Interese ir tikai par krēslu, ko ieņemu, un organizācijas resursiem,” saka Latvijas Olimpiskās komitejas (LOK) prezidents Žoržs Tikmers (attēlā), paziņojot, ka atstāj savu amatu.

Tikmers LOK sākat strādāt pirms vairāk nekā trim desmitgadiem un 2020. gadā tikāt ievēlēts par tās prezidentu. Neseni strauji aktivizējoties dažādu grupējumu cīņai par varu, publiskajā telpā uzvirtoja runas par iespējamo interešu konfliktu, un tad, uzkarstot situācijai Latvijas sporta sabiedrībā, 26. maijā plānotajā LOK Ģenerālās asamblejas ārkārtas sesijā tika iekļauts jautājums par prezidenta un ģenerālsekretāra atsaukšanu no amata. Žoržs Tikmers nolēma pats atkāpties.

“LOK vēsturē šāds ierosinājums nav tipisks, tomēr pašā sporta nozarē tas nav nekas jauns – atceramies nesenu notikumus volejbola, futbola, regbija un arī citās federācijās. Nevienam nav noslēpums, ka sporta nozares organizatoriskā struktūra ir sadrumstalota, bet pašam sportam vairākus gadus akūti trūkst finansējuma. Tika likvidēta ziedojumu sistēma, Covid-19 krīzes gadi un citi faktori nelabvēlīgi ietekmējuši finanšu apjomu. Tas lielā mērā ir iemesls tam, ka Latvijas sportā veidojās “pozīcija” un “opozīcija” un cīņa starp šīm pusēm ik pa laikam saasinās. Atsevišķiem sporta veidiem ir vēlme iekarot daudz labākas pozīcijas, bet sporta veidi, kas bijuši privilēģēti ar lielu papildus finansējumu no valsts budžeta līdzekļiem neparedzētiem gadījumiem, tiecas savu ietekmi un lobiju saglabāt.”

Tikmers atzīst savas kļūdas, piemēram, ģimenes locekļu iesaistīšanās komercdarbībā, kas tik cieši saistīta ar organizācijām, kurās viņš darbojies.

“LOK prezidenta amatā esmu bijis krīzes komandas menedžeris. Uzņēmējdarbībā šādu menedžeru pienākumi ir ļoti vienkārši – atnākt, sakārtot sistēmu un aiziet. Covid-19, pārceltas olimpiskās spēles, Krievijas iebrukums Ukrainā, katra diena sākās ar ko negaidītu. Nācās pieņemt ātrus lēmumus, daudz, pat nebūtiskos jautājumos tika prasīts LOK viedoklis,” situāciju skaidro Tikmers. “Nekļūdās tikai tie, kuri neko nedara. Vienlaikus veicām nozīmīgus sporta sistēmas modernizācijas soļus Latvijas Olimpiskajā vienībā (LOV), fokusējoties uz medicīnas palikojumu nodrošināšanu, bet

sportistu finansēšanu nododot federācijām. Rezultātā ir iegūta platforma 230 sportistu sagatavošanai olimpiskā cikla laikā – stabila, sasaistīta ar valsts budžetu un ar pilnīgi jaunu kritēriju sistēmu. Lai to iedzīvinātu, bija nepieciešami divi gadi, bet šobrīd federācijas var izbaudīt jaunās priekšrocības, redzot, ka sistēma sportistus un sporta veidus aizsargā. Tas neapšaubāmi ir ieguvums. Pareizs solis bija arī LOV iekļaut neolimpisko sporta veidu federāciju labākos sportistus. Pēc sezonas veikta sasniegto sportisko rezultātu analīze un jauno sportistu grupā uzrādīti augstāki rezultāti nekā federācijas un paši sportisti bija plānojuši. Šī jaunā, elastīgā sistēma ir pareizs virziens un perspektīvā summēsies arī augstos sasniegumos. Šiem cilvēkiem deva papildu iespējas. 2021. gadā valsts budžeta programmā “Augstu sasniegumu sports” līdzekļi tika samazināti par vairāk nekā 500 000 eiro, **ne tikai valsts finansējums nepieauga, arī sponsori saruka**, 2022. gadā noslēdzās arī lielā sponsora “Latvijas Valsts meži” stāsts. Lielie sponsori bija valsts kompānijas. Parādīties politikājam uzstādījumam ar mums vairs nesadarboties, palikām situācijā, kad vajadzēja praktiski no nulles attīstīt sadarbību ar komercuzņēmumiem. Darbs tika paveikts un tagad LOK ir stabils partneris. Ja runājam par paveiktajiem darbiem, gribētu īpaši atzīmēt tieši LOK simtgadē diskutēto jautājumu par organizācijas juridisko likvidāciju. Tieši pirms Saeimas vēlēšanām tika veikta sasteigta, slikti argumentēta akcija mērķīgi izveidot vienotu sporta organizāciju, kas loģiski izgāzās. Esmu lepns, ka, pārliecinot olimpisko sporta veidu federāciju absolūto vairākumu, nosargājām savu Latvijas Olimpisko komiteju. Tā pastāv un pastāvēs arī turpmāk.

Tas ir pats svarīgākais mana darba rezultāts. Organizācija šobrīd ir sakārtota, spēcīga, ar sadarbības partneriem, un ieņem vadošo vietu Latvijas sporta sistēmā, varam to attīstīt tālāk, nu jau otrajā gadu simtā.”

**LATVIJAS IEDZĪVOTĀJI
TURPINA DZĪVOT
HOKEJA EIFORIJĀ**

Latvijas izlase Pasaules čempionātu hokejā noslēdza ar trešo vietu, spēlējot par bronzas me-

daļām ar 4:3 uzvarot amerikāņus. Latvijai tas ir kļuvis par visu laiku panākumiem bagātāko čempionātu. Iepriekš labākais rezultāts bija trīsreiz izcīnītā septītā vieta. Sporta līdzjutēji turpina jūsmot par mūsu hokeja varoņiem.

Pasaules čempionāta labāko spēlētāju top 10 “The Hockey News” vērtējumā:

Artūrs Šilovs (vārtsargs, Latvija)

Makenzijs Vigers (aizsargs, Kanāda)

Džons Peterka (uzbrucējs, Vācija)

Morics Zaiders (aizsargs, Vācija)

Roko Grimaldi (uzbrucējs, ASV)

Dominiks Kubaliks (uzbrucējs, Čehija)

Semijs Bleiss (uzbrucējs, Kanāda)

Katers Gotjē (uzbrucējs, ASV)

Niko Šturms (uzbrucējs, Vācija)

Rūdolfs Balcers (uzbrucējs, Latvija)

**LATVIJAS HOKEJISTU
SIRDSDARBIŅŠ: RUBĪNS,
BALINSKIS UN BUKARTS
IEPRIECINA BĒRNU
DĀRZA SVĒTKOS BĒRNU
SLIMNĪCĀ**

1. jūnijā, pēc trīs gadu pārtraukuma, norisinājās jau astotie Bērnu klīniskās universitātes slimnīcas (BKUS) Dārza svētki, kas pulcēja vairāk nekā 700 dalībnieku – mazos pacientus, vecākus un slimnīcas personālu, – lai kopīgi atzīmētu Starptautisko bērnu tiesību aizsardzības dienu. Svētku sajūtu nodrošināja ne tikai daudzveidīgās izziņošās aktivitātes bērniem un gardumi no dažādiem restorāniem un Latvijas ražotājiem, bet arī muzikāli priekšnesumi un pat Latvijas izlases hokeja zvaigzņu viesošāns. Ja nu ir kāda diena gadā, kad bērns varētu būt priecīgs, ka sanācis nokļūt Bērnu slimnīcā, tad tā varēja būt šī.

**LATVIJAS 3x3 BASKET-
BOLISTI PASAULES KAUSĀ
IZCĪNA BRONZU**

Latvijas 3x3 basketbola izlase, kuras sastāvā ir Kārlis Lasmanis, Nauris Miezijs, Agnis Čavars un Francis Lācis, svētdien Vinē Pasaules kausu noslēdza trešajā vietā, nodrošinot vietu 2024. gada Parīzes olimpisko spēļu kvalifikācijas turnīrā. Latvijas izlase, kas izsēta ar 7.numuru,

Latvijas 3x3 basketbola izlase, kuras sastāvā ir Kārlis Lasmanis, Nauris Miezijs, Agnis Čavars un Francis Lācis

cīņā par bronzas godalgām ar rezultātu 22:12 uzvarēja Brazīliju (18.). Pēc nonākšanas iedziņos mača sākumā ar 1:3 latvieši turpinājumā pārņēma vadību iekrājot septiņu punktu pārsvaru (12:5), ko turpinājumā palielināja līdz desmit punktiem, sviņot pārliecinošu uzvaru. Lasmanis ar septiņiem punktiem bija rezultatīvākais, sešus punktus guva Miezijs, Lācis izcēlās ar pieciem punktiem un Čavars, gūstot arī uzvaru nesošo metienu, tika pie četriem punktiem. Sestdien astotdaļfinālā latvieši ar rezultātu 19:15 uzvarēja Beļģiju (5.) un ceturtdaļfinālā ar 19:18 pārspēja Nīderlandi (4.). Svētdien pusfinālā Latvija ar 18:21 piekāpās Serbijai (1.), kamēr brazīlieši cīņā par vietu finālā ar 17:21 zaudēja ASV. Latvija ar trīs uzvarām četros mačos ieņēma otro vietu B apakšgrupā, kur vispirms ar 17:21 zaudēja ASV (2.), bet turpinājumā uzvarēja ar 22:11 Slovēniju (15.), ar 20:18 Austriju (9.) un ar 22:9 Austrāliju (17.).

**SKUJIŅŠ APMIERINĀTS
AR SASNIEGTO
'GIRO D'ITALIA'**

Skujiņš, startējot “Giro d’Italia” daudzdienu velobraucienā, vairākos posmos piedalījās atrāvienos un divos finišējā pirmajā trijniekā, izcīnot otro un trešo vietu. “Vislielākais gandarījums ir par pašu “Giro d’Italia” pievarēšanu, jo nav tik daudz latviešu, kas ir nobraukuši visas trīs lielās tūres. Gada sākumā un pavasarī veselība nebija tā pati labāka, līdz ar to, startējot “Giro d’Italia”, nebiju pārliecināts par to, cik labi ies. Liels atvieglojums, ka padarītais darbs ir gājis labumā un slimība nav apturējusi

sagatavošanās procesu,” stāstīja Skujiņš. Dalībnieku skaitu palielināja arī vairāki kritiēni, no kuriem 21 dienu ilgšajās sacensībās bija grūti izvairoties, jo bieži gadās nesadalīt ceļu, taču to nav bijis vairāk kā citās tūrēs, secināja Skujiņš, kuram pašam arī vienā no posmiem gadījās kritiens, kas, iespējams, liedza sasniegt vēl vienu goda pjedestālu. “Bija tāda sajūta, ja ne uzvarētu, tad tiktu uz pjedestāla noteikti. Parasti kritiēni ietekmē arī citus posmus, jo ķermenis sāk sadzīt un tas strādā vairāk, radot sagurumu. Šoreiz gan veiksmīgi paveicās un pēc tā kritiena nebija sliktu sajūtu. “Trek - Segafredo” komandas favorīts cīņā par uzvaru sprinteru ieskaitē bija dānis Mads Pedersens, taču arī viņš bija starp tiem, kuriem Itālijas tūre noslēdzās slimības dēļ, nesaņemot Romu.” Runājot par fizisko sagatavotību pirms tūres, Skujiņš atklāja, ka tā bijusi ļoti laba, taču ne izteikti labāka kā iepriekš. “Pēc pirmajiem posmiem radās vairāk ticība sev un parādījās vairāk iespēju. Paliudzēja arī iepriekšējos gados iekrātā pieredze. Beigu beigās viss kopā summējās un nospēlēj par labu,” veiksmīgā snieguma pamatus skaidroja Skujiņš.

Ziņas apkopojā
Andris Kļaviņš

Sludinājumus un reklāmu laikrakstā iesniedz ērti arī no sava tālrunā!

PAZIŅOJUMI

LATVIJA. Rīgas Evaņģēliskā draudze, Akas ielā 13. • 11. jūnijā plkst. 13 klātienē un attālināti: dievkalpojums ar kafijas galdū un svētdienas skolu. • 9. jūlijā plkst. 11 ekumēniskis dievkalpojums saistībā ar Dziesmu un deju svētkiem (Torņakalna baznīcā). • 27. jūlijā plkst. 13 klātienē un attālināti: dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu.

ZVIEDRIJA. Stokholmas latviešu ev.lut. draudze izsludina ĀRKĀRTAS PILNSAPULCI, sakarā ar draudzes priekšnieka vietas vakanci, šā gada 11.jūnijā plkst.10.30, Somu draudzes telpās, *Slottsbacken 2c*.

Stokholmas latviešu ev.lut.draudzē, Somu baznīcā, *Slottsbacken 2b, Gamla stan*, 14. jūnijā plkst. 17.30 Komunistiskā genocīda upuru piemiņas dienai vēlīts dievkalpojums. Dziedās Stokholmas latviešu koris

**MATĪSS KUKAINIS
ADVOKĀTS AR TIESĪBĀM
ASV UN LATVIJĀ**

- Mantošana.
- Īpašuma pirkšana un pārdošana.
- Meža apsaimniekošana un pārdošana.

Vaļņu iela 3, Rīga, LV-1050
matiss@sk-legal.com
+371 28390346